

Raad voor
Strafrechtstoepassing
en Jeugdbescherming

• • Jurisprudentiebulletin RSJ

2020/1

<p>Zaaknummer: R-19/4450/GA</p> <p>Datum uitspraak: 30 december 2019</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Tegemoetkoming financieel; Sociale verzorging</p>	<p>Beëindiging plaatsing in kliniek ogv art. 43, lid 3, Pbw nav rapporten in de zaak-Michael P. Tijdens plaatsing werd recidiverisico en risico letselschade als hoog ingeschat en OM adviseerde negatief. Behandeling relatief recent aangevangen. Beslissing tot terugplaatsing niet onredelijk of onbillijk. Beroep in zoverre ongegrond. Directeur heeft op voorhand beslist klager niet wederom in een kliniek te plaatsen totdat zijn strafrestant minder dan zes maanden bedraagt. Die termijn werd geadviseerd door de reclassering, maar wijkt af van de wettelijke termijn van twaalf maanden. Kliniek schat de ontslagbrief klagers geweldsrecidiverisico in als laag-matig en adviseert klager terug te plaatsen. Dit had aanleiding moeten vormen op korte termijn de plaatsing te heroverwegen. Beroep in zoverre gegrond, beklag alsnog gegrond. Tegemoetkoming € 100,=, nu vier maanden ten onrechte geen stappen zijn ondernomen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 43, lid 3; Regeling selectie plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 31 lid 1)</p>	<p>10</p>
<p>Zaaknummer: R-19/4256/GA</p> <p>Datum uitspraak: 30 december 2019</p>	<p>Disciplinaire straffen aanleiding; Media</p>	<p>Klager heeft een beeldopname gemaakt van zijn extramurale werkzaamheden en deze op Instagram geplaatst. Klager had, mede in het licht van artikel 40 van de Pbw, de huisregels en de achtergrond en het doel van de gestelde regels, kunnen en ook moeten begrijpen dat het maken van beeldopnames en het posten van die beelden op sociale media niet is toegestaan, ook niet voor wat betreft de extramurale werkzaamheden. Beslissing van directeur het eerstvolgende verlof in te trekken is dan ook niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 40, 51)</p>	<p>12</p>

<p>Zaaknummer: R-19/3233/GA</p> <p>Datum uitspraak: 19 december 2019</p>	<p>Arbeid en werkzaamheden</p>	<p>Directeursberoep. Niet aanbieden van arbeid is in strijd met artikel 47 Pbw. Sprake van schending inspanningsverplichting directeur. Dat onderzoek wordt gedaan naar de mogelijkheden om arbeid aan te kunnen bieden en er plannen bestaan voor de korte, middellange en langere termijn maakt dit niet anders. Beroep in zoverre ongegrond. Beroep t.a.v. de reikwijdte van aan directeur verstrekte opdracht door de beklagcommissie slaagt. Beklagrecht is (in beginsel) individueel van aard en gegeven opdracht kan niet meer inhouden dan een opdracht aan de directeur die betrekking heeft op klager. Beroep in zoverre gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 47)</p>	<p>13</p>
<p>Zaaknummer: R-19/4478/GA</p> <p>Datum uitspraak: 6 december 2019</p>	<p>b-dwangbehandeling</p>	<p>Volgende aannemelijk dat vóór nemen van bestreden beslissing het vereiste overleg met hoofd van de afdeling heeft plaatsgevonden. Sprake van dreiging van onmiddellijk of acuut gevaar binnen de inrichting vanuit klagers psychische stoornis. Geneeskundige behandeling was volstrekt noodzakelijk om dit gevaar af te wenden. Beroep directeur gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw artikel 46d aanhef en onder b; Pm artikel 22a)</p>	<p>15</p>
<p>Zaaknummer: R-19/2622/GB en R-19/2842/GB</p> <p>Datum uitspraak: 31 december 2019</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing BPG</p>	<p>Nu beslissing van 3 januari 2019 is komen te vervallen, is klager niet-ontvankelijk in beroep tegen die beslissing. Beslissing tot plaatsing van klager in BPG niet onredelijk of onbillijk, nu klager op basis van informatie GRIP en veiligheidsrisico's ten aanzien van hem die daaruit voortvloeien (potentieel) beheersrisico voor zichzelf en anderen vormt en aannemelijk maken dat verblijf in individueel regime met uitgebreid beveiligingsniveau was aangewezen. Nu klager al ruim jaar in BPG verblijft, verdient het aanbeveling te</p>	<p>17</p>

		bezien of veiligheidsrisico's op andere wijze kunnen worden ondervangen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 11)	
Zaaknummer: R-19/4518/GB Datum uitspraak: 27 december 2019	Plaatsing/overplaatsing BPG	Geen wettelijke grondslag in Wfz en Pbw voor overplaatsing van klager vanuit FPC Dr. S. van Mesdag naar de BPG-afdeling van de PI Vught. Plaatsing passanten ter herselectie is niet van toepassing, nu klagers tbs en behandeling reeds was aangevangen. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming nu klager feitelijk niet in BPG heeft verbleven. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 15, 17)	19
Zaaknummer: R-19/4696/GB Datum uitspraak: 25 november 2019	Ontvankelijkheid formeel; Plaatsing op meerpersoonscel; Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Plaatsing/overplaatsing jeugd	Hoewel klager in gevangenis verblijft, heeft hij belang bij beoordeling van bezwaar tegen eerdere plaatsing in h.v.b. vanuit j.j.i. OvJ kan niet meer voornemens zijn het adolescentenstrafrecht toe te passen, nu klager in eerste aanleg is veroordeeld volgens het volwassenenstrafrecht. O.g.v. wet kon klager niet meer in een j.j.i. maar wel in een h.v.b. geplaatst worden. Klager alsnog ontvankelijk in bezwaar, maar bezwaar ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 9, 10, 17, Bjj art. 8)	20

<p>Zaaknummer: R-19/4647/GB</p> <p>Datum uitspraak: 20 november 2019</p>	<p>Horizontale overplaatsing gevangeniswezen Plaatsing/overplaatsing VRIS</p>	<p>Verzoek overplaatsing uit p.i. Ter Apel. De omstandigheid dat klager een Aufenthaltskarte heeft, waarop staat dat hij een 'family member of a European citizen' is, betekent niet dat hij rechtmatig verblijf in Nederland heeft. P.i. Ter Apel is de enige voor klager aangewezen inrichting. Weliswaar heeft hij nog geen bezoek ontvangen, maar zijn verblijf aldaar is niet dusdanig lang dat sprake is van bijzondere omstandigheden. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18)</p>	22
<p>Zaaknummer: R-19/4465/GB</p> <p>Datum uitspraak: 11 november 2019</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Detentiefasering</p>	<p>Afwijzing bbi. OM twijfelt aan inschattingen van Reclassering. Reclassering mag ter zake meer geïnformeerd worden geacht, maar er is voldoende aanleiding om te twijfelen aan de volledigheid van het advies en daarmee aan de juistheid van de inschattingen. O.b.v. recente veroordelingen, openstaande strafzaak en het niet houden aan schorsingsvoorwaarden, vormt klager een meer dan beperkt maatschappelijk risico. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: pbw art. 18; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 3)</p>	23
<p>Zaaknummer: R-19/4058/GM</p> <p>Datum uitspraak: 29 november 2019</p>	<p>Medische verzorging behandeling</p>	<p>Klager is met regelmaat gezien door verpleegkundige en arts voor chronische whiplashklachten en verwezen naar fysiotherapie en psycholoog. Geen indicatie voor uitbreiding fysiotherapie of chiropractie. Houden van klachten betekent niet dat sprake is van handelen in strijd met norm. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pm art 28)</p>	24
<p>Zaaknummer: R-19/3767/GM</p> <p>Datum uitspraak: 29 november 2019</p>	<p>Medische verzorging behandeling; Medische verzorging medicatieverstrekking; Ontvankelijkheid</p>	<p>Gelet op klagers herhaaldelijke vragen over medicatie had arts eerder contact met specialist moeten opnemen. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=. Reactie arts op allergische reactie na toediening antibioticum niet onzorgvuldig.</p>	25

		Beroep ongegrond. Uitbreiding klacht in beroep niet mogelijk. Klager niet-ontvankelijk in beroep ten aanzien van klachten in linkerschouder. (Wet- en regelgeving: Pm art 28)	
Zaaknummer: R-19/2862/GM Datum uitspraak: 26 november 2019	Medische verzorging behandeling; Ontvankelijkheid materieel; Tegemoetkoming financieel	Geen verklaring van tandarts waarom na klagers melding van gevoeligheidsklachten het bijna twee maanden heeft geduurd voordat een machtigingsaanvraag is ingediend. Niet betwist is dat aanvraag niet juist is ingevuld. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=. Niet betalen rekening van kliniek is geen medisch handelen, klager in zoverre niet-ontvankelijk in zijn klacht. (Wet- en regelgeving: Pm art 28)	26
Zaaknummer: R-19/4407/GV Datum uitspraak: 24 december 2019	Strafonderbreking; Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf	Afwijzing strafonderbreking strafrechtelijk gedetineerde vreemdeling. Klager is veroordeeld voor deelname aan IS. Gelet op de daaruit vloeiende maatschappelijke onrust, is de afwijzing niet onredelijk of onbillijk. WETS-procedure in vergevorderd stadium heeft de voorkeur en rechtvaardigt de afwijzing eveneens. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Rtvi art. 40a)	27
Zaaknummer: R-19/4340/GV Datum uitspraak: 25 november 2019	Motiveringsbeginsel; Algemeen verlof	Minister heeft onvoldoende blijk gegeven van de vereiste individuele belangenafweging die aan de beoordeling van een aanvraag algemeen verlof ten grondslag dient te liggen. Bij een vervolgverlof kan zonder nadere motivering niet worden volstaan met een enkele verwijzing naar de gronden die aan de afwijzing van het eerste verzoek om algemeen verlof ten grondslag hebben gelegen. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14)	30

<p>Zaaknummer: R-19/4590/GV</p> <p>Datum uitspraak: 25 november 2019</p>	<p>Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf</p>	<p>Klager is voorwaardelijk in vrijheid gesteld, maar deze v.i. is herroepen. Inmiddels heeft hij geen rechtmatig verblijf meer in Nederland en komt hij na 2/3 van zijn straf in aanmerking voor strafonderbreking art. 40a. Aangezien bij herroeping van de v.i. het resterende gedeelte van de al eerder opgelegde vrijheidsstraf ten uitvoer wordt gelegd, is geen sprake van een 'nieuwe' straf. De herroeping van de v.i. en omstandigheden die daaraan ten grondslag lagen, vormen in dit geval redenen die zich tegen strafonderbreking art. 40a verzetten. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)</p>	<p>31</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3947/TA en R-19/3960/TA</p> <p>Datum uitspraak: 7 januari 2020</p>	<p>Bezoek; Ontvankelijkheid materieel Proefverlof tbs</p>	<p>Beslissing buiten instelling wonende vriend niet te mogen bezoeken is niet vatbaar voor beklag. Beroep klager ongegrond. Laten verlopen verlofmachtiging moet worden gelijkgesteld met intrekken van verlof in welk geval de hoor- en mededelingsplichten gelden. Beroep hoofd instelling in zoverre ongegrond, maar gegrond omdat beslissing inhoudelijk kon worden genomen.. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 37, 38, 50, 56)</p>	<p>32</p>
<p>Zaaknummer: R-19/4677/TA</p> <p>Datum uitspraak: 12 december 2019</p>	<p>Bezoek; Urinecontrole</p>	<p>Aannemelijk dat klager voldoende is geïnformeerd over reden urineonderzoek. Uit nader onderzoek volgt dat zeer onwaarschijnlijk is dat aantreffen anabole steroïden in klagers urine kan worden verklaard door gebruik van meer dan een jaar eerder. Gedrag klager paste bij gebruik en klager heeft zelf degene aangewezen die de anabolen bewaarde, anabolen zijn aangetroffen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 24, 37; Protocol urineonderzoek art. 5.2)</p>	<p>35</p>

<p>Zaaknummer: R-19/4425/TA</p> <p>Datum uitspraak: 12 december 2019</p>	<p>Behandelingsplan; Ontvankelijkheid materieel; Zorgplicht wijze van betrachten</p>	<p>Overschrijding termijn voor vaststellen behandelingsplan met meer dan 7 maanden. Vertraging is zeer ongewenst, maar niet vatbaar voor beklag, nu klager niet verstoken was van behandeling. Geen inbreuk op artt. 5 of 13 EVRM. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 1, 16, 17, 56; EVRM art. 5, 13)</p>	36
<p>Zaaknummer: R-19/4414/TA</p> <p>Datum uitspraak: 12 december 2019</p>	<p>Behandelingsplan; Ontvankelijkheid materieel; Zorgplicht wijze van betrachten</p>	<p>Overschrijding termijn voor vaststellen behandelingsplan met meer dan 10 maanden vanwege voor diagnostisch onderzoek benodigde tijd. Vertraging is zeer ongewenst, maar niet vatbaar voor beklag, nu klager niet verstoken was van behandeling. Geen inbreuk op artt. 5 of 13 EVRM. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 1, 16, 17, 56; EVRM art. 5, 13)</p>	38
<p>Zaaknummer: R-19/3221/TA en R- 19/3222/TA</p> <p>Datum uitspraak: 29 november 2019</p>	<p>Behandeling tbs; Geld of rekening-courant; Ontvankelijkheid materieel; Voeding</p>	<p>Het aan klager opgelegde leefstijlprogramma, inhoudende het verplicht volgen van een dieet en het niet vrijelijk kunnen beschikken over geld, is niet noodzakelijk in belang van klagers behandeling en ook niet gebleken dat sprake was van een zodanige medische situatie dat het noodzakelijk was om het programma op te leggen. Derhalve geen sprake van een gerechtvaardigde inbreuk op klagers zelfbeschikkingsrecht. Niet voldaan aan eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Beroepen van klager gegrond. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Bvt artikelen 2 en 56)</p>	39
<p>Zaaknummer: R-19/3556/TA</p> <p>Datum uitspraak: 19 november 2019</p>	<p>Geld of rekening-courant</p>	<p>Door klager ontvangen vergoeding voor dagbesteding mag worden gezien als inkomsten als bedoeld in de huisregels. Gelet op hoogte van deze inkomsten is beslissing tot stopzetten van uitbetaling van zak- en kleedgeld voor een bepaalde periode niet onredelijk. Beroep ongegrond.</p>	42

		(Wet- en regelgeving: Rvt art. 41)	
Zaaknummer: R-19/3973/TB Datum uitspraak: 16 december 2019	Plaatsing/overplaatsing tbs	Afwijzing verzoek overplaatsing van vreemdelingenvoorziening naar regulier FPC niet onredelijk. Klager heeft Marokkaanse nationaliteit, is ongewenst verklaard en er is nu geen opvangmogelijkheid in Marokko. Nog geen sprake van zodanig bijzondere omstandigheden dat van plaatsingsbeleid moet worden afgeweken. Op dit moment kan nog niet worden aangenomen dat uitzetting naar Marokko ook in de (nabije) toekomst niet mogelijk is. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Wfz art. 6.2)	43
Zaaknummer: R-19/5076/JA Datum uitspraak: 5 december 2019	Tegemoetkoming financieel; Vermissing	Vermissing LV-armband tijdens onderwijs. Docent had klaagster erop moeten wijzen dat zij haar armband beter op haar kamer kan bewaren, omdat het kantoor daarvoor te riskant is. Beroep gegrond, beklag gegrond. Schade is niet eenvoudig vast te stellen, nu geen aankoopbewijs is overgelegd en mogelijk sprake is van eigen schuld. Tegemoetkoming voor geleden ongemak € 25,=. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 73, lid 7)	46
Zaaknummer: R-19/5368/JB Datum uitspraak: 18 december 2019	Ontvankelijkheid formeel; Plaatsing/overplaatsing jeugd	Klager niet-ontvankelijk in rechtstreeks beroep tegen overplaatsingsbeslissing. Eerst moet aan beroep voorafgaande bezwaarschriftprocedure worden gevolgd, te meer nu na klagers eerst kenbaar gemaakte bezwaar sprake is van nieuwe informatie die toen nog niet bekend was en in het beroepschrift meer inhoudelijke bezwaren naar voren zijn gebracht waarvan de selectiefunctionaris niet eerder heeft kennisgenomen. Verzoek aan selectiefunctionaris om beroep als bezwaar aan te merken en daarop zo spoedig mogelijk te beslissen. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 18)	47

Zaaknummer:

R-19/4450/GA

Datum uitspraak:

30 december 2019

Beroepscommissie:

mr. dr. J. de Lange, voorzitter, mr. M.J. Stolwerk en mr. J.W. Wabeke, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen; Tegemoetkoming
financieel; Sociale verzorging

Samenvatting:

Beëindiging plaatsing in kliniek ogv art. 43, lid 3, Pbw nav rapporten in de zaak-Michael P. Tijdens plaatsing werd recidiverisico en risico letselschade als hoog ingeschat en OM adviseerde negatief. Behandeling relatief recent aangevangen. Beslissing tot terugplaatsing niet onredelijk of onbillijk. Beroep in zoverre ongegrond. Directeur heeft op voorhand beslist klager niet wederom in een kliniek te plaatsen totdat zijn strafrestant minder dan zes maanden bedraagt. Die termijn werd geadviseerd door de reclassering, maar wijkt af van de wettelijke termijn van twaalf maanden. Kliniek schat de onslagbrief klagers geweldsrecidiverisico in als laag-matig en adviseert klager terug te plaatsen. Dit had aanleiding moeten vormen op korte termijn de plaatsing te heroverwegen. Beroep in zoverre gegrond, beklag alsnog gegrond. Tegemoetkoming € 100,=, nu vier

maanden ten onrechte geen stappen zijn ondernomen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 43, lid 3; Regeling selectie plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 31 lid 1)

Rechtsoverwegingen: Klager

verbleef vanaf 24 januari 2019 in de Piet Roordakliniek op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw. Hij beklagt zich erover dat hij vanuit die kliniek is teruggeplaatst in de gevangenis van de locatie Roermond (beklag a.) en dat hij niet eerder in een kliniek zou worden geplaatst dan totdat zijn strafrestant maximaal zes maanden zou bedragen (beklag b.). De beroepscommissie zal deze klachten hierna afzonderlijk beoordelen.

Ter zitting is ook gesproken over het feit dat klager tot op heden in de gevangenis verblijft, terwijl zijn strafrestant inmiddels minder dan zes maanden bedraagt. De ingediende klachten zien echter niet op (het uitblijven van een beslissing in) de periode dat zijn strafrestant minder dan zes maanden bedraagt. Daarover kan en zal de beroepscommissie in deze procedure dus ook niet oordelen.

Beklag a.

Klager is vanuit de Piet Roordakliniek teruggeplaatst in de gevangenis, nadat zijn plaatsing in die kliniek is heroverwogen. Dat gebeurde naar aanleiding van de rapporten van de Inspecties en de Onderzoeksraad voor Veiligheid naar aanleiding van de zaak-Michael P. Het is niet zonder meer onredelijk dat wordt beslist tot terugplaatsing op basis van informatie

die eerder juist leidde tot de plaatsing. De beroepscommissie zal de terugplaatsing dan ook inhoudelijk beoordelen, op een vergelijkbare manier als wanneer sprake zou zijn van een afwijzing van een verzoek tot plaatsing in een kliniek.

Klager is veroordeeld voor een levensdelict. Uit het destijds meest recente reclasseringsadvies (d.d. 6 augustus 2018) blijkt dat klagers recidiverisico werd ingeschat als hoog, met een hoog risico op letselschade. Het Openbaar Ministerie adviseerde negatief ten aanzien van de voorgenomen plaatsing van klager in de kliniek. De reclassering adviseerde om klager in het laatste halfjaar van zijn detentie in een kliniek te plaatsen, omdat een klinische behandeling van een jaar geïndiceerd werd geacht en deze behandeling gedeeltelijk tijdens klagers v.i. zou kunnen plaatsvinden. Klager had (zowel tijdens de plaatsing als tijdens de terugplaatsing) een strafrestant van meer dan zes maanden. Hij heeft ongeveer twee maanden in de kliniek verbleven, dus de behandeling was relatief recent aangevangen.

Gelet op deze omstandigheden en de maatschappelijke onrust in die periode, kan de beslissing om klager terug te plaatsen in de gevangenis niet als onredelijk of onbillijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep in zoverre dus ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre bevestigen, met aanvulling van de gronden.

Beklag b.

De directeur heeft op voorhand – tegelijkertijd met de beslissing tot klagers terugplaatsing in de gevangenis – beslist dat klager niet opnieuw in een kliniek zou worden geplaatst, totdat zijn strafrestant maximaal zes maanden zou bedragen.

De termijn van zes maanden is weliswaar begrijpelijk (mede gelet op het hiervoor overwogene), maar rust niet op een wettelijke grondslag. Bij ministeriële regeling is deze termijn juist bepaald op twaalf maanden (artikel 31, eerste lid, laatste volzin, van de Regeling selectie plaatsing en overplaatsing van gedetineerden). De geadviseerde termijn van zes maanden behoefde dus niet zonder meer te worden gerespecteerd.

Klager heeft ter zitting de volledige versie van zijn ontslagbrief van de Piet Roordakliniek (d.d. 26 maart 2019) overgelegd. Daaruit blijkt dat de kliniek klagers geweldsrecidiverisico inschatte als laag-matig. Ook adviseerde zij om klager terug te plaatsen in de kliniek, omdat er geen terugval was geweest in middelgebruik of delictgedrag en de behandeling goed verliep.

Een en ander doet twijfelen aan de actualiteit van het eerdere reclasseringsadvies van 6 augustus 2018, waarin de noodzaak van klagers behandeling overigens al werd erkend. De nadere informatie (van de Piet Roordakliniek) had voor de directeur dan ook aanleiding moeten vormen om al op korte termijn – dus vóórdat klagers strafrestant minder dan zes maanden bedroeg – klagers plaatsing in een kliniek te heroverwegen, althans de daartoe benodigde adviezen en rapporten te vergaren.

Gelet op het voorgaande, zal de beroepscommissie het beroep in zoverre gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. Daarbij bestaat aanleiding aan klager een tegemoetkoming toe te kennen, want als gevolg van deze beslissing zijn van 26 maart 2019 tot 24 juli 2019 ten onrechte geen stappen ondernomen om klager – mogelijkterwijs – weer in een kliniek te plaatsen. Deze gevolgen zijn niet meer ongedaan te maken. De tegemoetkoming zal worden bepaald op € 100,=.

Zaaknummer:

R-19/4256/GA

Datum uitspraak:

30 december 2019

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. J.A.M. de Wit, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen aanleiding; Media

Samenvatting:

Klager heeft een beeldopname gemaakt van zijn extramurale werkzaamheden en deze op Instagram geplaatst. Klager had, mede in het licht van artikel 40 van de Pbw, de huisregels en de achtergrond en het doel van de gestelde regels, kunnen en ook moeten begrijpen dat het maken van beeldopnames en het posten van

die beelden op sociale media niet is toegestaan, ook niet voor wat betreft de extramurale werkzaamheden. Beslissing van directeur het eerstvolgende verlof in te trekken is dan ook niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 40, 51)

Rechtsoverwegingen:

Van een gedetineerde in een (zeer) beperkt beveiligde inrichting wordt een grote mate van verantwoordelijkheid verwacht ten aanzien van de met dat verblijf samenhangende vrijheden. Een van die vrijheden in de zeer beperkt beveiligde inrichting van de locatie Zuyder Bos is het bezit van een mobiele telefoon. De voorwaarden voor de invoer en het gebruik van een mobiele telefoon zijn schriftelijk geformuleerd. Dit formulier is aan klager kenbaar gemaakt en hij is ook akkoord gegaan met die voorwaarden door het formulier te ondertekenen.

In dit formulier is de volgende voorwaarde opgenomen: "De gedetineerde verklaart geen beeld- en/of geluidopnames te maken binnen de inrichting en van personeel werkzaam binnen de inrichting." Klager heeft een beeldopname gemaakt van het werk dat hij buiten de inrichting in de groenvoorziening verricht. Deze beelden heeft hij op sociale media geplaatst. De werkzaamheden in de groenvoorziening zijn klager opgedragen in het kader van zijn verblijf als gedetineerde in de zeer beperkt beveiligde inrichting. Op de beelden is kennelijk te zien dat klager lachend en zwaaiend met een bosmaaier zijn werkzaamheden in de

groenvoorziening doet en dat niet serieus neemt. Het beeld dat klager hiermee schetst, straalt negatief af op de wijze waarop de inrichting invulling geeft aan de werkzaamheden tijdens klagers verblijf in de zeer beperkt beveiligde inrichting.

Klager had – mede in het licht van artikel 40 van de Pbw, de huisregels en de achtergrond en het doel van de gestelde regels – kunnen en ook moeten begrijpen dat het maken van beeldopnames en het posten van die beelden op sociale media niet is toegestaan, ook niet voor wat betreft de extramurale werkzaamheden. Daarom kon aan klager in redelijkheid een disciplinaire straf worden opgelegd. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan daarom naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-19/3233/GA

Datum uitspraak:
19 december 2019

Beroepscommissie:
mr. D. van der Sluis, voorzitter, mr. J.D. den Hartog en drs. M.R. van Veen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.S. Ferenczy, secretaris

Trefwoorden:
Arbeid en werkzaamheden

Samenvatting:

Directeursberoep. Niet aanbieden van arbeid is in strijd met artikel 47 Pbw. Sprake van schending inspanningsverplichting directeur. Dat onderzoek wordt gedaan naar de mogelijkheden om arbeid aan te kunnen bieden en er plannen bestaan voor de korte, middellange en langere termijn maakt dit niet anders. Beroep in zoverre ongegrond. Beroep t.a.v. de reikwijdte van aan directeur verstrekte opdracht door de beklagcommissie slaagt. Beklagrecht is (in beginsel) individueel van aard en gegeven opdracht kan niet meer inhouden dan een opdracht aan de directeur die betrekking heeft op klager. Beroep in zoverre gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 47)

Rechtsoverwegingen:

Alhoewel tussen partijen niet in geschil is dat gedetineerden op grond van het bepaalde in artikel 47 van de Pbw recht hebben op deelname aan de in de inrichting beschikbare arbeid en evenmin dat de directeur op grond van het tweede lid van dit artikel zorg draagt voor de beschikbaarheid van arbeid, voor zover de aard van de detentie zich daar niet tegen verzet, hecht de beroepscommissie eraan op te merken dat uit de Memorie van Toelichting bij paragraaf 17 sub a (Kamerstukken II, 1994/95, 24263, 3, p. 65) volgt dat ook in huizen van bewaring arbeid centraal dient te worden gesteld. De beroepscommissie wil voorts het belang van arbeid als bindend en vormend element van de detentie benadrukken. De huisregels noch enige andere wettelijke regeling voorzien in een basis voor een

algemene uitzondering op de verplichting in arbeid te voorzien. Alleen in gevallen die een individuele gedetineerde betreffen, is het mogelijk om geen werk aan te bieden in verband met de aard van de detentie of (medische) arbeidsongeschiktheid van de gedetineerde. Een dergelijke situatie deed zich bij klager niet voor. Klager wilde ten tijde van zijn verblijf in DC Schiphol deelnemen aan de arbeid en door de directeur is erkend dat binnen DC Schiphol voor klager de mogelijkheid tot het deelnemen aan de arbeid ontbrak, reden waarom hij klager een alternatief, dat mede bestond uit een vergoeding, heeft geboden. Volgens vaste rechtspraak van de Raad (vergelijk RSJ 12 mei 2010, 10/0472/GA) levert het incidenteel uitvallen van de arbeid op zichzelf nog niet een schending van de op de directeur rustende inspanningsverplichting op en ligt het in een dergelijk geval op de weg van de directeur een redelijk alternatief voor de uitgevallen arbeid aan te bieden. Wat er ook zij van het door de directeur aangeboden alternatief, in de situatie van klager kan niet worden gesproken van het incidenteel uitvallen van de arbeid. Dit laatste levert een schending van de op de directeur rustende inspanningsverplichting op. Het niet aanbieden van arbeid is in strijd met het bepaalde in artikel 47 van de Pbw. Dat al geruime tijd onderzoek wordt gedaan naar de mogelijkheden om arbeid aan te (kunnen) gaan bieden en dat er plannen bestaan voor de korte, middellange en langere termijn - welk onderzoek en welke plannen klager niet langer aangaan nu hij per 8 november

2018 niet meer in DC Schiphol verblijft - kan aan dit oordeel niet afdoen. Het beroep zal in zoverre ongegrond worden verklaard.

De beroepscommissie komt verder tot het oordeel dat hetgeen de directeur heeft aangevoerd tegen de reikwijdte van de aan hem verstrekte opdracht door de beklagcommissie slaagt. Het beklagrecht is (in beginsel) individueel van aard en de door de beklagcommissie gegeven opdracht kan in deze niet meer inhouden dan een opdracht aan de directeur die betrekking heeft op klager. Dat klager niet de enige gedetineerde is die over dit onderwerp een klacht heeft ingediend, alsmede dat de beklagcommissie op de zitting van 10 december 2018 meerdere soortgelijke klachten heeft behandeld, maakt dit niet anders. De beroepscommissie zal op dit onderdeel het beroep gegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie in zoverre vernietigen.

Nu klager inmiddels niet meer in DC Schiphol verblijft, zal de beroepscommissie het geven van een opdracht aan de directeur om zo spoedig mogelijk arbeidsmogelijkheden te (laten) realiseren teneinde klager aan arbeid te kunnen laten deelnemen achterwege laten.

Nu tegen de aan klager door de beklagcommissie toegekende tegemoetkoming van € 15,= voor de periode dat de schending heeft geduurd geen gronden zijn aangevoerd, bevestigt de

beroepscommissie op dit onderdeel de uitspraak van de beklagcommissie.

Zaaknummer:

R-19/4478/GA

Datum uitspraak:

6 december 20190

Beroepscommissie:

mr. D. van der Sluis, voorzitter, U.P. Burke en drs. M.R. van Veen, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Jousma

Trefwoorden:

b-dwangbehandeling

Samenvatting:

Voldoende aannemelijk dat vóór nemen van bestreden beslissing het vereiste overleg met hoofd van de afdeling heeft plaatsgevonden. Sprake van dreiging van onmiddellijk of acuut gevaar binnen de inrichting vanuit klagers psychische stoornis.

Geneeskundige behandeling was volstrekt noodzakelijk om dit gevaar af te wenden. Beroep directeur gegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw artikel 46d aanhef en onder b; Pm artikel 22a)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 46d, aanhef en onder b, van de Pbw kan de directeur als uiterste redmiddel beslissen tot het toepassen van een b-dwangbehandeling, indien dit naar het oordeel van een arts volstrekt noodzakelijk is om het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde binnen de inrichting doet veroorzaken, af te wenden. Uit de nota van toelichting bij het 'Besluit van

8 maart 2013 tot wijziging van [...] de Penitentiaire maatregel [...] in verband met de verruiming van de mogelijkheid onvrijwillige geneeskundige behandeling te verrichten' (Stb 2013, 99) volgt dat het bij een b-dwangbehandeling dient te gaan om een situatie waarin sprake is van (dreiging van) een onmiddellijk of acuut gevaar binnen de inrichting.

Procedureel

In artikel 22a van de Penitentiaire maatregel (Pm) is het volgende bepaald:

1. Voordat de directeur beslist dat een door de arts noodzakelijk geachte b-dwangbehandeling of gedwongen geneeskundige handeling zal worden toegepast, pleegt de directeur overleg met die arts en met het hoofd van de afdeling waar de gedetineerde verblijft. Indien de behandeling door een andere arts wordt verricht, wordt tevens met hem overlegd.
2. Ingeval van b-dwangbehandeling of indien het verrichten van een gedwongen geneeskundige handeling noodzakelijk is ter afwending van gevaar dat voortvloeit uit de stoornis van de geestvermogens van de gedetineerde, pleegt de directeur bovendien overleg met de voor de behandeling verantwoordelijke psychiater.
3. In het in het eerste en tweede lid bedoelde overleg wordt nagegaan of het gevaar niet op een andere wijze kan worden afgewend.

Uit de nadere toelichting van de directeur komt naar voren dat in het PPC sprake is van duale aansturing van

de afdeling door een operationeel afdelingshoofd en een inhoudelijk deskundige behandelcoördinator. Het overleg van de directeur over een b-dwangbehandeling vindt plaats met de inhoudelijk deskundige behandelcoördinator. Aangezien deze persoon naast het operationeel afdelingshoofd staat, is deze ook betrokken. De beroepscommissie acht gelet hierop voldoende aannemelijk dat aan het in artikel 22a, eerste lid, van de Pm bedoelde overleg met het hoofd van de afdeling is voldaan. Het beroep treft wat dit onderdeel betreft dan ook doel.

Inhoudelijk

Uit het dossier komt het volgende naar voren. Klager is in zijn voorgeschiedenis meerdere malen gedwongen opgenomen geweest met een psychotisch toestandsbeeld. Hij heeft eerder dwangbehandeling gehad voor zijn psychoses en is bekend met ernstige agressie richting derden vanuit zijn psychoses. In het PPC vertoont klager veel achterdocht op de afdeling. Hij lijdt aan ernstige benadelingswanen. Vanuit zijn paranoïde psychose ervaart klager continu veel woede richting derden, die hem zouden benadelen. Toen de behandelaren tijdens de huidige opname het bericht bereikte dat klager tijdens zijn detentie zijn familieleden telefonisch bedreigde, is in overleg met de directie zijn telefoonverkeer beperkt. Op 18 maart 2019 belde klager toch op eigen initiatief op het vlak op de afdeling. Hij was erg luid en boos aan het telefoneren. Hij beschuldigde de zbiw-er van het stelen van zijn eten en dat ze spelletjes met

hem aan het spelen zouden zijn. Hij schreeuwde verwensingen naar de zbiw-er en toen hij een time out kreeg in zijn cel begon hij de zbiw-er uit te schelden in het Marokkaans. Op 19 maart 2019 dreigde klager de zbiw-er in zijn oog te prikken. Toen is de b-dwangbehandeling aangevraagd. Wekenlang is ondanks het floride psychotische toestandsbeeld van klager geen dwangbehandeling aangevraagd, terwijl klager zijn antipsychoticum bleef weigeren. Hij heeft geen ziektebesef of inzicht in zijn ziekte, maar er is gehoor gegeven aan zijn wens om geen antipsychoticum te hoeven nemen. Op het moment dat de dreigementen toenamen en hij op 19 maart 2019 dreigde met fysieke agressie voortkomend uit paranoïdie/benadelingswanen, is besloten dwangbehandeling te starten om de veiligheid van derden te waarborgen.

Gelet op het voorgaande stelt de beroepscommissie vast dat volgens de psychiater bij klager sprake is van een psychische stoornis. De beroepscommissie acht voldoende aannemelijk geworden dat klager vanuit die stoornis gevaar als bedoeld in artikel 46a van de Pbw veroorzaakte en dat een geneeskundige behandeling volstrekt noodzakelijk was om dit gevaar af te wenden. Er was een situatie ontstaan van dreiging van een onmiddellijk of acuut gevaar binnen de inrichting. Tevens is voldoende aannemelijk geworden dat de gekozen dwangbehandeling voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. De beslissing van de directeur om bij klager een b-dwangbehandeling toe te

passen, kan derhalve niet worden aangemerkt als onredelijk of onbillijk. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard, de uitspraak van de beklagcommissie zal worden vernietigd en het beklag zal alsnog ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/2622/GB en R-19/2842/GB

Datum uitspraak:

31 december 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en drs. M.R. van Veen, leden, in tegenwoordigheid van Y.L.F. Schuren, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing BPG

Samenvatting:

Nu beslissing van 3 januari 2019 is komen te vervallen, is klager niet-ontvankelijk in beroep tegen die beslissing. Beslissing tot plaatsing van klager in BPG niet onredelijk of onbillijk, nu klager op basis van informatie GRIP en veiligheidsrisico's ten aanzien van hem die daaruit voortvloeien (potentieel) beheersrisico voor zichzelf en anderen vormt en aannemelijk maken dat verblijf in individueel regime met uitgebreid beveiligingsniveau was aangewezen. Nu klager al ruim jaar in BPG verblijft, verdient het aanbeveling te bezien of veiligheidsrisico's op andere wijze kunnen worden ondervangen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17; Regeling

selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 11)

Rechtsoverwegingen: a.

De beroepscommissie stelt vast dat de beslissing van 3 januari 2019 op onjuiste gronden is genomen, nu het aanvullende bezwaarschrift van 2 januari 2019 daarin niet is meegenomen en ten onrechte is geconstateerd dat het door klager ingediende bezwaarschrift niet met redenen was omkleed. De Minister heeft deze mislag hersteld door op 6 februari 2019 een nieuwe beslissing te nemen waarin de aanvullende gronden van het bezwaarschrift van 2 januari 2019 wel zijn meegenomen. De beslissing van 3 januari 2019 is daarmee komen te vervallen. Klager heeft dan ook geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep gericht tegen die beslissing en zal daarom in zoverre niet-ontvankelijk in zijn beroep worden verklaard.

b. De BPG van de p.i. Vught kent een individueel regime en een uitgebreid beveiligingsniveau. Een (al dan niet onherroepelijk) tot een gevangenisstraf veroordeelde gedetineerde wordt in een regime van algehele of beperkte gemeenschap geplaatst, tenzij plaatsing in een individueel regime noodzakelijk is. In een individueel regime kunnen gedetineerden worden geplaatst die op grond van hun persoonlijkheid, gedrag of andere persoonlijke omstandigheden, dan wel de aard van het door hen gepleegde delict of de aard van het delict van het plegen waarvan zij worden verdacht, een ernstig beheersrisico voor zichzelf of anderen vormen en als gevolg

daarvan niet in staat zijn in een regime van algehele of beperkte gemeenschap te functioneren of te verblijven.

In de memorie van toelichting bij de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (de Regeling) (Stcrt. 12 september 2000, 176) is omtrent de plaatsing van gedetineerden in een passende inrichting of afdeling – voor zover hier relevant – het volgende geschreven: “De beslissing tot plaatsing of overplaatsing van een gedetineerde naar een inrichting of afdeling wordt ten eerste getoetst aan het beveiligingscriterium. De mate van beveiliging die past bij het (risico)profiel van een gedetineerde is bepalend voor de verdere indicatie in welk regime en in welke inrichting of op welke afdeling de gedetineerde geplaatst wordt. (...) Deze systematiek brengt met zich mee dat om de selectie voor een specifieke inrichting of afdeling te bepalen, de criteria van de mate van beveiliging, het regime en de eventuele bijzondere opvang gecombineerd moeten worden.”

Klager is op 23 november 2018 in de p.i. Vught geplaatst. Daar heeft de directeur van de p.i. Vught hem – zo begrijpt de beroepscommissie – in het kader van een ordemaatregel in afzondering in de EBI geplaatst in afwachting van een definitieve plaatsing. De directeur heeft de Minister op 3 december 2018 geadviseerd tot plaatsing van klager in de EBI, omdat de risico's en gevaren die klager zou vormen – volgens de directeur vormde hij een extreem vlucht- en maatschappelijk risico – in

het reguliere gevangenisregime en in de BPG onvoldoende zouden kunnen worden ingeperkt. Op 6 december 2018 is de noodzaak tot plaatsing van klager in de EBI in de selectieadviescommissie EBI besproken. Naar aanleiding daarvan heeft de Minister op 12 december 2018 besloten klager niet in de EBI, maar in de BPG van de p.i. Vught te plaatsen.

De plaatsing van klager in de BPG van de p.i. Vught is, zo volgt uit de beslissing van 12 december 2018, gebaseerd op de positie die hij binnen een criminele organisatie zou vervullen, de ernst van de delicten van het plegen waarvan hij werd/wordt verdacht en de omstandigheid dat hij over geld en middelen zou kunnen beschikken. Ook zou hij aanzien onder medegegedetineerden kunnen genieten, waarbij niet zou zijn uit te sluiten dat hij macht over hen zou uitoefenen en/of hen zou kunnen aanzetten contacten met personen in of buiten de inrichting voor hem te onderhouden. In een regulier h.v.b. zou klager in staat zijn in detentie opdrachten aan te nemen of uit te zetten. Hij zou over dusdanig gevoelige informatie over criminele activiteiten en organisaties beschikken dat dit een bedreiging voor andere partijen zou kunnen vormen, waarbij represailles niet kunnen worden uitgesloten. Klager is vanwege voormelde omstandigheden in de BPG van de p.i. Vught geplaatst, omdat een plaatsing in een regulier h.v.b. risico's met zich meebrengt en zijn gedragingen, uitlatingen en contacten in de BPG optimaal kunnen worden gemonitord.

De beroepscommissie stelt vast dat voormelde omstandigheden persoonlijke omstandigheden ten aanzien van klager betreffen die maken dat hij een (potentieel) beheersrisico voor zichzelf en anderen vormt. Dat risico bestaat er voornamelijk in dat hij over gevoelige informatie over criminele activiteiten en organisaties beschikt, als gevolg waarvan represailles zouden kunnen worden genomen, en dat hij, vanwege het aanzien dat hij onder medegedetineerden geniet, macht over gedetineerden zou kunnen uitoefenen en hen zou kunnen aanzetten contacten voor hem te onderhouden. Daarbij komt dat – zo volgt uit de memorie van toelichting bij de Regeling – de mate van beveiliging die bij het (risico)profiel van de gedetineerde past, bepalend is voor de verdere indicatie in welk regime en in welke inrichting of op welke afdeling de gedetineerde wordt geplaatst. Gelet op de informatie van het GRIP van 23 november 2018 – waarvan het GRIP op 7 maart 2019 te kennen heeft gegeven dat deze nog actueel is – en de veiligheidsrisico's ten aanzien van klager die daaruit voortvloeien, is voldoende aannemelijk dat een verblijf in een individueel regime met een uitgebreid beveiligingsniveau voor klager was aangewezen. De bestreden beslissing kan dan ook niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt en het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Ten overvloede overweegt de beroepscommissie dat klager inmiddels ruim een jaar in de BPG van de p.i. Vught verblijft en dat het aanbeveling

verdient te bezien of voormelde veiligheidsrisico's ten aanzien van klager op een andere wijze, bijvoorbeeld door middel van een plaatsing van klager op de GVM-lijst en de oplegging van toezichtmaatregelen in dat verband, kunnen worden ondervangen.

Zaaknummer:

R-19/4518/GB

Datum uitspraak:

27 december 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, drs. M.R. van Veen en mr. J.W. Wabeke, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing BPG

Samenvatting:

Geen wettelijke grondslag in Wfz en Pbw voor overplaatsing van klager vanuit FPC Dr. S. van Mesdag naar de BPG-afdeling van de PI Vught. Plaatsing passanten ter herselectie is niet van toepassing, nu klagers tbs en behandeling reeds was aangevangen. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming nu klager feitelijk niet in BPG heeft verbleven. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 15, 17)

Rechtsoverwegingen:

Het beroep is gericht tegen de beslissing van de Minister klager te selecteren voor de BPG-afdeling van de PI Vught. Uit de door de Minister

gegeven toelichting blijkt dat klager nimmer op de BPG-afdeling heeft verbleven. Op grond van een ordemaatregel van de directeur van de PI Vught en later door een selectiebeslissing van de Minister verbleef klager feitelijk in de EBI van de PI Vught. Sinds 22 oktober 2019 verblijft hij in FPC De Pompestichting. Nu klager in zijn beroepschrift verzoekt om een financiële tegemoetkoming, behoudt klager een belang bij een beslissing op het beroep. Klager kan derhalve in zijn beroep worden ontvangen.

De beroepscommissie is van oordeel dat ten aanzien van klager in de Pbw noch in de Wet forensische zorg (Wfz) een wettelijke grondslag kan worden gevonden voor zijn overplaatsing vanuit FPC Van Mesdag naar de BPG-afdeling van de PI Vught. In de beslissing van de Minister van 8 mei 2019, waarbij klager is geselecteerd voor de EBI, wordt, zonder verdere toelichting, gesteld dat de selectie van klager voor de BPG-afdeling is geschied als passant TBS ter herselectie. Voor zover daarmee wordt bedoeld op de bepalingen van artikel 6.3 Wfz of artikel 15 in verbinding met artikel 9, tweede lid, onder f, van de Pbw, kan een beroep op deze wettelijke grondslag niet slagen. Er is geen sprake van een situatie waarvoor deze bepalingen zijn bedoeld, namelijk forensische patiënten die een gevangenisstraf hebben uitgezeten en bij wie de termijn van terbeschikkingstelling aansluitend aanvangt en in afwachting van selectie voor een geschikte tbs-instelling worden geplaatst in een huis van

bewaring of gevangenis (Kamerstukken II 2009/10, 32 398, nr 3, p. 22 e.v.). Klagers terbeschikkingstelling en behandeling was reeds aangevangen. Evenmin is sprake van een situatie waarbij, bijvoorbeeld vanwege het plegen van een nieuw strafbaar feit, de terbeschikkingstelling moet worden onderbroken en klager om die reden en op basis van een andere insluitingstitel in een penitentiaire inrichting dient te verblijven. De bestreden beslissing is derhalve in strijd met de wet genomen. Het beroep zal om die reden gegrond worden verklaard en de beslissing zal worden vernietigd.

Nu klager feitelijk niet op de BPG-afdeling heeft verbleven, ziet de beroepscommissie geen aanleiding klager een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

R-19/4696/GB

Datum uitspraak:

25 november 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, drs. M.R. van Veen en mr. J.W. Wabeke, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel; Plaatsing op meerpersoonscel;
Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen;
Plaatsing/overplaatsing jeugd

Samenvatting:

Hoewel klager in gevangenis verblijft, heeft hij belang bij beoordeling van bezwaar tegen eerdere plaatsing in h.v.b. vanuit j.j.i. OvJ kan niet meer voornemens zijn het adolescentenstrafrecht toe te passen, nu klager in eerste aanleg is veroordeeld volgens het volwassenenstrafrecht. O.g.v. wet kon klager niet meer in een j.j.i. maar wel in een h.v.b. geplaatst worden. Klager alsnog ontvankelijk in bezwaar, maar bezwaar ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 9, 10, 17, Bjj art. 8)

Rechtsoverwegingen:

De ontvankelijkheid van het beroep en het bezwaar

4.1. Hoewel klager niet meer verblijft in de inrichting waarnaar hij is overgeplaatst en de (initiële) beslissing waartegen deze procedure zich richt in zoverre dus niet meer wordt geëffectueerd, heeft hij belang bij een inhoudelijke beoordeling van zijn beroep. Zijn bezwaar ziet immers vooraleerst op de uitplaatsing uit de j.j.i., waar geen onderscheid wordt gemaakt tussen een h.v.b. en een gevangenis. De beroepscommissie zal hem daarom in het beroep ontvangen. Om diezelfde reden had de Minister klager ook moeten ontvangen in zijn bezwaar. De beroepscommissie zal de bestreden beslissing op bezwaar daarom vernietigen en om proceseconomische redenen zelf als laatste instantie inhoudelijk op het bezwaar beslissen.

De inhoud van het bezwaar

4.2. Klager is vanuit een j.j.i. in het h.v.b. van het JC Zaanstad geplaatst, omdat hij in eerste aanleg op grond van het volwassenenstrafrecht is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden.

4.3. In artikel 8, eerste lid, aanhef en onder a. van de Bjj is bepaald dat een j.j.i. bestemd is voor – kort gezegd – personen die minderjarig waren tijdens het plegen van het delict en personen die voorlopig zijn gehecht, voor zover zij nog geen 23 jaar waren tijdens het plegen van het delict en de officier van justitie voornemens is te vorderen dat het adolescentenstrafrecht wordt toegepast.

4.4. Klager viel vóór zijn veroordeling in eerste aanleg in de tweede categorie, maar nu niet meer. Weliswaar is hij nog voorlopig gehecht (want hij heeft hoger beroep ingesteld) en was hij nog geen 23 jaar tijdens het plegen van het delict, maar de officier van justitie kan niet meer voornemens zijn het adolescentenstrafrecht toe te passen. Hij komt daarom niet in aanmerking voor plaatsing in een j.j.i.

4.5. In artikel 10, eerste lid, van de Pbw is bepaald dat gevangenisstraf bestemd zijn voor personen die, al dan niet onherroepelijk, tot een vrijheidsstraf zijn veroordeeld. Klager valt in deze categorie. Op grond van artikel 9, tweede lid, aanhef en onder c., van de Pbw kon klager in afwachting van zijn plaatsing in de gevangenis in een h.v.b. worden geplaatst.

4.6. Gelet op het voorgaande was de beslissing tot plaatsing van klager in (het h.v.b. van) het JC Zaanstad juist.

Het bezwaar zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4647/GB

Datum uitspraak:

20 november 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, drs. M.R. van Veen en mr. J.W. Wabeke, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Horizontale overplaatsing
 gevangeniswezen
 Plaatsing/overplaatsing VRIS

Samenvatting:

Verzoek overplaatsing uit p.i. Ter Apel. De omstandigheid dat klager een Aufenthaltskarte heeft, waarop staat dat hij een 'family member of a European citizen' is, betekent niet dat hij rechtmatig verblijf in Nederland heeft. P.i. Ter Apel is de enige voor klager aangewezen inrichting. Weliswaar heeft hij nog geen bezoek ontvangen, maar zijn verblijf aldaar is niet dusdanig lang dat sprake is van bijzondere omstandigheden. Beroep ongegrond.
 (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Klager verblijft in de p.i. Ter Apel, omdat deze inrichting als enige in Nederland is aangewezen als inrichting voor vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf hebben in Nederland

in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Volgens de Minister heeft klager geen rechtmatig verblijf in Nederland, welke stelling wordt gesteund door een e-mail van de IND die onderdeel uitmaakt van het dossier.

4.2. De raadsman betwist echter dat klager geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft, omdat klager een Aufenthaltskarte heeft, waarop staat dat hij een 'family member of a European citizen' is. Dit argument treft geen doel. Dat blijkt uit een uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRvS) van 20 augustus 2014, waarin zij overweegt dat "het Unierecht de autoriteiten van de lidstaat waarvan de betrokken burger van de Unie de nationaliteit bezit, niet verplicht om aan de derdelander die familielid van die burger is, een afgeleid verblijfsrecht te verlenen louter omdat deze persoon in het gastland beschikte over een geldige verblijfskaart, omdat deze kaart declaratoir van aard is en geen rechten verleent" (ABRvS 20 augustus 2014, ECLI:NL:RVS:2014:318, r.o. 6.1., onder verwijzing naar HvJEU 12 maart 2014, ECLI:EU:C:2014:135). De rechtbank Den Haag heeft onder verwijzing naar deze uitspraak op vergelijkbare wijze geoordeeld over precies die kaart waarover klager beschikt (Rb Den Haag 26 januari 2015, ECLI:NL:RBDHA:2015:495).

4.3. Nu – in deze procedure – vast staat dat klager geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft, is de p.i. Ter Apel voor hem de (enige) aangewezen inrichting. Vooralsnog is

niet gebleken van omstandigheden die zich tegen klagers plaatsing daar verzetten. Weliswaar heeft hij – blijkens de aan het dossier toegevoegde bezoekerslijst – nog geen bezoek ontvangen van anderen dan zijn advocaten, maar zijn verblijf aldaar is niet dusdanig lang dat sprake is van zodanig bijzondere omstandigheden dat moet worden afgeweken van artikel 20b van de Regeling. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

Zaaknummer:

R-19/4465/GB

Datum uitspraak:

11 november 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, drs. M.R. van Veen en mr. J.W. Wabeke, leden, in tegenwoordigheid van mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen; Detentiefasering

Samenvatting:

Afwijzing bbi. OM twijfelt aan inschattingen van Reclassering. Reclassering mag ter zake meer geïnformeerd worden geacht, maar er is voldoende aanleiding om te twijfelen aan de volledigheid van het advies en daarmee aan de juistheid van de inschattingen. O.b.v. recente veroordelingen, openstaande strafzaak en het niet houden aan schorsingsvoorwaarden, vormt klager een meer dan beperkt maatschappelijk

risico. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: pbw art. 18; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 3)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Op grond van artikel 3 van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de Regeling) kunnen in een b.b.i. gedetineerden worden geplaatst die een beperkt vlucht- en maatschappelijk risico vormen, een strafrestant hebben van maximaal achttien maanden, beschikken over een aanvaardbaar verlofadres en die zijn gepromoveerd.

4.2. Klager heeft een strafrestant van minder dan achttien maanden, beschikt over een goedgekeurd verlofadres en is gepromoveerd. De vraag is dus of hij meer dan een beperkt vlucht- of maatschappelijk risico vormt bij plaatsing in een b.b.i.

4.3. De reclassering schat het recidiverisico in als gemiddeld en het risico op onttrekking in als laag. Het OM geeft aan te twijfelen aan deze inschattingen. Hoewel de reclassering ter zake meer geïnformeerd mag worden geacht dan het OM, is er naar het oordeel van de beroepscommissie in deze zaak aanleiding om te twijfelen aan de volledigheid van het reclasseringsadvies en daarmee aan de juistheid van de risico-inschattingen. In het advies staat bijvoorbeeld: "Betrokkene is sinds het onderhavige delict niet meer in beeld geweest bij politie en/of justitie", terwijl uit de stukken blijkt dat klager recent is veroordeeld voor een feit dat nadien is

gepleegd en er ook nog een strafzaak openstaat voor een ander feit dat nadien – en wel tijdens de schorsing van klagers voorlopige hechtenis – is gepleegd. In het reclasseringsadvies staat ook niets over het overtreden van de schorsingsvoorwaarden.

4.4. Het is niet ondenkbaar dat bekendheid met de bovenstaande omstandigheden tot een andere inschatting van de maatschappelijke risico's zouden leiden, temeer nu de reclassering over de veranderingen in klagers leven schrijft: "Of dit voldoende zal blijken te zijn voor deze andere [positieve] wending zal tijd ons leren".

4.5. Op basis van de recente veroordelingen, de openstaande strafzaak en het niet houden aan de schorsingsvoorwaarden, kan redelijkerwijs geconcludeerd worden dat sprake is van een meer dan beperkt maatschappelijk risico bij plaatsing in een b.b.i. De bestreden beslissing kan dan ook niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4058/GM

Datum uitspraak:

29 november 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, drs. K.M.P.A.M. Habryka en drs. P.J.M. van Puffelen, leden, in

tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling

Samenvatting:

Klager is met regelmaat gezien door verpleegkundige en arts voor chronische whiplashklachten en verwezen naar fysiotherapie en psycholoog. Geen indicatie voor uitbreiding fysiotherapie of chiropractie. Houden van klachten betekent niet dat sprake is van handelen in strijd met norm. Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Pm art 28)

Rechtsoverwegingen:

Als gevolg van een ongeval in 2016 ervaart klager (pijn)klachten. Buiten detentie ontving klager voor de whiplashklachten specialistische hulp in de vorm van gespecialiseerde fysiotherapie en chiropractie. Klager wil dat deze behandeling in detentie wordt voortgezet. Klager meent dat de inrichtingsarts niet adequaat heeft gereageerd op de klachten. Klager verblijft vanaf 1 maart 2019 in het JC Schiphol.

De beroepscommissie merkt op dat whiplashklachten moeilijk te objectiveren zijn en een complexe multidisciplinaire behandeling vergen. Bij klager is sprake van chronische whiplashklachten. Klager stelt vele verzoekbriefjes te hebben ingevuld en is naar zijn mening niet of onvoldoende gehoord. Het medisch dossier vermeldt op 20 mei 2019 dat klager zich inderdaad hierover heeft beklagd, maar verder bevat het medisch dossier

geen soortgelijke informatie. Klager is blijkens het medisch dossier vanaf binnenkomst in de inrichting met enige regelmaat gezien door de verpleegkundige en de inrichtingsarts en is voor zijn klachten verwezen naar de fysiotherapeut en de psycholoog. Met klager is ook de mogelijkheid van het zelf doen van oefeningen, een aangepast matras en kussen en pijn- en slaapmedicatie besproken. De inrichtingsarts heeft naar het oordeel van de beroepscommissie kunnen menen dat verdere uitbreiding van de fysiotherapie en daarnaast chiropractie voor klagers chronische whiplashklachten niet geïndiceerd waren. Klager is tegemoetgekomen met extra mogelijkheden voor fitness. Gelet op het vorenstaande komt de beroepscommissie tot de conclusie dat klager de zorg is geboden die binnen detentie mogelijk en geïndiceerd was. De omstandigheid dat klager klachten houdt, betekent zonder meer nog niet dat het handelen van de inrichtingsarts als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm moet worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/3767/GM

Datum uitspraak:

29 november 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, drs. K.M.P.A.M. Habryka en drs. P.J.M. van Puffelen, leden, in

tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling
Medische verzorging
medicatieverstrekking;
Ontvankelijkheid

Samenvatting:

Gelet op klagers herhaaldelijke vragen over medicatie had arts eerder contact met specialist moeten opnemen. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=. Reactie arts op allergische reactie na toediening antibioticum niet onzorgvuldig. Beroep ongegrond. Uitbreiding klacht in beroep niet mogelijk. Klager niet-ontvankelijk in beroep ten aanzien van klachten in linkerschouder.
(Wet- en regelgeving: Pm art 28)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie merkt op dat van de zijde van de inrichtingsarts een inhoudelijke reactie ontbreekt, zodat voor de beoordeling van de klacht moet worden uitgegaan van de beschikbare gegevens uit het medisch dossier en hetgeen klager hierover onbestreden stelt. Klager heeft toegelicht dat tijdens zijn bezoek aan de cardioloog in het ziekenhuis op 30 november 2018 een recept is meegegeven aan de begeleiders van klager. Klager heeft vervolgens elke dag gevraagd naar de medicatie. Klager ontving de medicatie pas weken later, volgens hem na acht tot negen weken. In het medisch dossier wordt op 16 januari 2019 melding gemaakt van contact met de cardioloog, naar aanleiding waarvan een brief van de cardioloog zou worden

gefaxt. Diezelfde dag heeft de inrichtingsarts klager op cel bezocht en een kopie van de brief van de cardioloog meegenomen omdat klager daarom had gevraagd. De beroepscommissie is van oordeel dat naar aanleiding van klagers herhaaldelijke vragen over de medicatie, het op de weg van de inrichtingsarts had gelegen eerder contact op te nemen met de medisch specialist. Door dit niet te doen dient het handelen van de inrichtingsarts te worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal in zoverre gegrond worden verklaard. De beroepscommissie acht een tegemoetkoming aangewezen en stelt deze vast op € 50,=. Wat betreft de allergische reactie na toediening van het antibioticum, komt uit het medisch dossier naar voren dat op de allergische reactie is gereageerd door stopzetting van de medicatie en door klager op de nachtcontrole te zetten. De beroepscommissie is van oordeel dat dit een juiste reactie is geweest. In de stukken is geen aanleiding gevonden klager daarnaast nog medicatie, bijvoorbeeld een antihistamine voor te schrijven. Gelet hierop kan het handelen van de inrichtingsarts niet als onzorgvuldig worden aangemerkt. Het beroep zal in zoverre ongegrond worden verklaard. Door klager wordt in beroep ook nog gewezen op klachten aan zijn linkerschouder na een bezoek in het ziekenhuis. De beroepscommissie merkt op dat in beroep alleen aan de orde kan zijn het medisch handelen van de inrichtingsarts zoals dat in de klacht aan de orde is gesteld en toegelicht. Uitbreiding van de klacht in

beroep is niet mogelijk. Klager zal in zoverre niet-ontvankelijk in zijn beroep worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/2862/GM

Datum uitspraak:

26 november 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, dr. H.J.P. Kroeze en drs. P.J.M. van Puffelen, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling;
Ontvankelijkheid materieel;
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Geen verklaring van tandarts waarom na klagers melding van gevoeligheidsklachten het bijna twee maanden heeft geduurd voordat een machtigingsaanvraag is ingediend. Niet betwist is dat aanvraag niet juist is ingevuld. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 50,=. Niet betalen rekening van kliniek is geen medisch handelen, klager in zoverre niet-ontvankelijk in zijn klacht. (Wet- en regelgeving: Pm art 28)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt voorop dat in deze procedure ter beoordeling voorligt het medisch handelen van de inrichtingstandarts tot aan het moment waarop de klacht ter bemiddeling is

doorgezonden aan de tandheelkundig adviseur op 7 november 2018. De beroepscommissie stelt vast dat klager zich op 22 augustus 2018 bij de medische dienst heeft gemeld in verband met een losse kroon. Hij werd door de medische dienst op de planning gezet voor een bezoek aan de tandarts. De medische dienst was ermee bekend dat klager angst heeft voor de tandarts en dat hij om die reden in de Amalia Kliniek is behandeld. Op 28 augustus 2018 is aan de medische dienst gemeld dat klager de loszittende kroon heeft ingeslikt. Klager had sindsdien ter plaatse waar de kroon had gezeten gevoeligheidsklachten. Op 18 oktober 2018 is een machtigingsaanvraag voor een behandeling in de Amalia Kliniek naar de medisch adviseur ingestuurd. Op 14 november 2018 is de melding dat de machtigingsaanvraag is afgewezen, binnengekomen. De beroepscommissie is van oordeel dat niet goed valt in te zien waarom het na de melding van de losse kroon op 22 augustus 2018 en het bekend worden van klagers gevoeligheidsklachten bijna twee maanden heeft geduurd voordat een machtigingsaanvraag is ingediend. De inrichtingstandarts heeft hiervoor geen verklaring kunnen geven. Ook heeft de inrichtingstandarts niet betwist dat de aanvraag van 18 oktober 2018 niet juist is ingevuld en dat (mede) daardoor de machtiging voor een behandeling in de Amalia Kliniek onder volledige narcose in eerste instantie is afgewezen. Het beroep zal daarom op deze onderdelen gegrond worden verklaard. Voor het door klager geleden ongemak acht de beroepscommissie een

tegemoetkoming aangewezen en stelt deze vast op € 50,=. Klager voert nog aan dat de rekening van de Amalia Kliniek van 4 april 2017 ten onrechte niet is betaald. De beroepscommissie is van oordeel dat het niet betalen van een rekening geen medisch handelen betreft waarover in deze procedure kan worden geklaagd. Klager kan in zoverre niet worden ontvangen in zijn klacht.

Zaaknummer:

R-19/4407/GV

Datum uitspraak:

24 december 2019

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, mr. S. Djebali en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Strafonderebreking; Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

Afwijzing strafonderebreking strafrechtelijk gedetineerde vreemdeling. Klager is veroordeeld voor deelname aan IS. Gelet op de daaruit vloeiende maatschappelijke onrust, is de afwijzing niet onredelijk of onbillijk. WETS-procedure in vergevorderd stadium heeft de voorkeur en rechtvaardigt de afwijzing eveneens. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Rtvi art. 40a)

Rechtsoverwegingen:

Namens klager wordt verzocht in de gelegenheid te worden gesteld het beroep mondeling nader toe te lichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu zij zich voldoende ingelicht acht op het beroep te beslissen.

Namens de Minister wordt verzocht onderhavig beroep aan te houden in verband met een door klager ingediend verzoek tot strafoverdracht op grond van de Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (WETS). Gelet op de navolgende inhoudelijke overwegingen ziet de beroepscommissie geen aanleiding aan het verzoek van de Minister te voldoen en wijst zij ook dit verzoek af.

Klager ondergaat een gevangenisstraf van drie jaren met aftrek, wegens deelneming aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van terroristische misdrijven. De einddatum van klagers detentie is, behoudens de mogelijkheid van strafonderbreking zoals bedoeld in artikel 40a van de Regeling, bepaald op 23 december 2020. De eerst mogelijke datum voor het verlenen van strafonderbreking was op 25 juni 2019. Volgens de DT&V kan klagers vertrek naar Zweden gerealiseerd worden.

Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Op grond van artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste de helft van de straf

is ondergaan. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Uit de toelichting op artikel 40a van de Regeling volgt dat redenen kunnen bestaan die zich tegen het verlenen van strafonderbreking kunnen verzetten. Daarbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde door het door de vreemdeling gepleegde delict was geschokt (Stcrt. 11 april 2012, 7141). Voor zover de Minister zich op het standpunt stelt dat in klagers geval de v.i.-regeling analoog moet worden toegepast, vindt dit geen steun in de wet. De mogelijkheid van strafonderbreking aan vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland is immers in het leven geroepen omdat deze categorie gedetineerden ingevolge artikel 15, derde lid en onder c, van het Wetboek van Strafrecht van v.i. is uitgesloten. Ook in de mogelijkheid aan de eventueel te verlenen strafonderbreking – vanwege de aard en ernst van het delict waarvoor klager is veroordeeld – voorwaarden te verbinden, voorziet de wet niet. Aan de strafonderbreking wordt alleen de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert.

De Minister acht het tevens van belang dat de Zweedse autoriteiten zich niet hebben kunnen uitlaten over de vraag of zij hem, als veroordeelde van een terroristisch misdrijf, door middel van strafonderbreking wensen te ontvangen. Dit standpunt kan evenwel een afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking niet rechtvaardigen. Mede in aanmerking genomen dat dit

geen wettelijk vereiste vormt voor het verlenen van strafonderbreking, kan het klager niet worden tegengeworpen dat tussen de Nederlandse en Zweedse autoriteiten geen contact heeft plaatsgevonden over zijn (mogelijke) uitzetting.

Reden voor afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking is daarnaast de mate waarin de rechtsorde is geschokt. Bij de beoordeling van de vraag of bij het verlenen van strafonderbreking sprake zou zijn van een geschokte rechtsorde, dienen alle relevante feiten en omstandigheden te worden betrokken. Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie is in beginsel de aard en de ernst van het gepleegde delict op zichzelf onvoldoende grond om aan te nemen dat van een geschokte rechtsorde sprake is. De feiten waarvan klager werd verdacht raken aan de veiligheid van de maatschappij. Hierbij zij opgemerkt dat hij is vrijgesproken van – kort gezegd – het voorbereiden van een terroristische aanslag, maar zowel in eerste aanleg als in hoger beroep is veroordeeld wegens deelneming aan de terroristische organisatie IS. Mede in het licht van de bijzondere aard en ernst van het door klager gepleegde delict, de daaruit vloeiende maatschappelijke onrust, evenals de belangstelling van de media voor zijn strafzaak, kan worden aangenomen dat het verlenen van strafonderbreking in de samenleving als onbegrijpelijk en onaanvaardbaar zou worden gezien. Daarom heeft de Minister in redelijkheid klagers verzoek kunnen afwijzen.

De Minister heeft klagers verzoek om strafonderbreking voorts afgewezen in verband met een lopende WETS-procedure. De beroepscommissie ziet zich gesteld voor de vraag of in dit geval de reeds opgestarte procedure in het kader van de WETS het verlenen van strafonderbreking zoals bedoeld in artikel 40a van de Regeling doorkruist. Blijkens de inlichtingen van de Minister hebben de Zweedse justitiële autoriteiten laten weten bereid te zijn de tenuitvoerlegging van het resterende gedeelte van klagers straf over te nemen. Ook heeft het Openbaar Ministerie inmiddels geadviseerd over de strafoverdracht. Op grond van deze gegevens kan worden aangenomen dat de Minister binnen (zeer) afzienbare tijd de Nederlandse rechterlijke uitspraak waarbij aan klager een vrijheidsbenemende sanctie is opgelegd, aan de Zweedse justitiële autoriteiten zal toezenden met het oog op het daar ten uitvoer te leggen resterende gedeelte van zijn straf. Daarbij komt dat namens klager, in reactie op het verzoek van de Minister om aanhouding van onderhavig beroep, te kennen is gegeven dat hij primair de voorkeur geeft aan een strafoverdracht. Tegen deze achtergrond, mede gezien het feit dat klager door middel van strafoverdracht de mogelijkheid wordt geboden zich in zijn eigen land voor te bereiden op zijn terugkeer in die samenleving, rechtvaardigt de omstandigheid dat sprake is van een lopende WETS-procedure in dit geval ook een afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking.

Gezien wat hiervoor is overwogen kan de beslissing van de Minister, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4340/GV

Datum uitspraak:

25 november 2019

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, mr. S. Djebali en J.A.M. de Wit, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.G. Bikker, secretaris, op 25 november 2019

Trefwoorden:

Motiveringsbeginsel; Algemeen verlof

Samenvatting:

Minister heeft onvoldoende blijk gegeven van de vereiste individuele belangenafweging die aan de beoordeling van een aanvraag algemeen verlof ten grondslag dient te liggen. Bij een vervolgvlof kan zonder nadere motivering niet worden volstaan met een enkele verwijzing naar de gronden die aan de afwijzing van het eerste verzoek om algemeen verlof ten grondslag hebben gelegen. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing.
(Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 14)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van 27 maanden met aftrek, wegens zware mishandeling van zijn minderjarige dochter met de dood tot gevolg. Voorts is hij in hoger beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaren en drie maanden, wegens – kort gezegd – deelname aan een organisatie die als oogmerk heeft het plegen van terroristische misdrijven en (het medeplegen van) opruiing tot terroristische misdrijven, meermalen gepleegd. Tegen dit arrest heeft klager cassatie ingesteld. De fictieve einddatum van zijn detentie is bepaald op 25 februari 2020. Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers tweede verlofaanvraag. De beroepscommissie stelt voorop dat bij verzoeken tot algemeen verlof een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds het individuele belang van de gedetineerde om zich tijdig en goed te kunnen voorbereiden op zijn terugkeer in de maatschappij en anderzijds het algemeen belang van – onder meer – de orde, rust en veiligheid in de samenleving en een ongestoorde tenuitvoerlegging van de opgelegde vrijheidsstraf. Bij beslissing van 28 mei 2019 is klagers eerste verzoek om algemeen verlof afgewezen. Als redenen voor afwijzing zijn vermeld de omstandigheid dat de einddatum van klagers detentie onvoldoende vaststaat, het recidiverisico, een risico op maatschappelijke onrust en gebleken onbetrouwbaarheid met betrekking tot het nakomen van afspraken. Bij beslissing van 24 juli 2019 – de bestreden beslissing – is zijn tweede verlofaanvraag op grond van

diezelfde omstandigheden afgewezen. In het kader van dit tweede verzoek zijn bij het OM en de vrijhedencommissie geen nieuwe adviezen opgevraagd. In de bestreden beslissing is niet op klagers tweede verlofaanvraag ingegaan, maar is herhaald wat ten aanzien van zijn eerste verlofaanvraag was aangevoerd. Ook in de reactie op het beroepschrift wordt verwezen naar wat eerder ten aanzien van de eerste verlofaanvraag is aangevoerd. Daaraan is toegevoegd dat klager per 15 juli 2019 opnieuw op de GVM-lijst is geplaatst. Die laatste mededeling is niet juist. Uit de bijgevoegde beslissing tot plaatsing op de GVM-lijst volgt dat deze plaatsing is ingegaan op 1 augustus 2019, dus dateert van ná de bestreden beslissing en bij het nemen daarvan geen rol kan hebben gespeeld. Gegeven deze gang van zaken heeft de Minister onvoldoende blijk gegeven van de hierboven beschreven individuele belangenafweging die aan de beoordeling van een aanvraag van algemeen verlof ten grondslag dient te liggen. Bij een vervolgverlof kan zonder nadere motivering niet worden volstaan met een enkele verwijzing naar de gronden die aan de afwijzing van het eerste verzoek om algemeen verlof ten grondslag hebben gelegen. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De bestreden beslissing zal worden vernietigd en de Minister zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan.

Zaaknummer:

R-19/4590/GV

Datum uitspraak:

25 november 2019

Beroepscommissie:

mr. M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en mr. J.A.M. de Wit, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

Klager is voorwaardelijk in vrijheid gesteld, maar deze v.i. is herroepen. Inmiddels heeft hij geen rechtmatig verblijf meer in Nederland en komt hij na 2/3 van zijn straf in aanmerking voor strafonderbreking art. 40a. Aangezien bij herroeping van de v.i. het resterende gedeelte van de al eerder opgelegde vrijheidsstraf ten uitvoer wordt gelegd, is geen sprake van een 'nieuwe' straf. De herroeping van de v.i. en omstandigheden die daaraan ten grondslag lagen, vormen in dit geval redenen die zich tegen strafonderbreking art. 40a verzetten. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)

Rechtsoverwegingen:

Klager is gedetineerd op grond van een gevangenisstraf van dertien jaren met aftrek, in verband met doodslag. Klager is na ommekomst van tweederde van die gevangenisstraf

voorwaardelijk in vrijheid gesteld, maar deze v.i. is geheel herroepen.

Aansluitend aan de gevangenisstraf van dertien jaar dient klager een gevangenisstraf van vijf maanden te ondergaan, in verband met een veroordeling voor een nieuw strafbaar feit gepleegd tijdens zijn v.i. De einddatum van klagers detentie is bepaald op 12 augustus 2021. Klager had – zo begrijpt de beroepscommissie – ten tijde van zijn v.i. nog wel, maar inmiddels niet langer rechtmatig verblijf in Nederland.

Aan vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben, kan ingevolge het bepaalde in artikel 40a van de Regeling strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend, nadat ten minste tweederde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Uit de toelichting op artikel 40a van de Regeling volgt dat er redenen kunnen bestaan die zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. Daarbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde door het door de vreemdeling gepleegde delict was geschokt (Stcrt. 11 april 2012, 7141).

Op vordering van het Openbaar Ministerie kan ingevolge het bepaalde in artikel 15g van het Wetboek van Strafrecht de v.i. geheel of gedeeltelijk worden herroepen. De herroeping van

de v.i. brengt mee dat het resterende gedeelte van de al eerder opgelegde gevangenisstraf ten uitvoer wordt gelegd en dat de veroordeelde weer in een penitentiaire inrichting wordt ingesloten. Het standpunt van de Minister dat bij herroeping van de v.i. sprake is van een nieuwe straf, is daarom niet juist.

De herroeping van de v.i. betekent dat – als gevolg van een rechterlijk oordeel – de aan klager opgelegde gevangenisstraf volledig ten uitvoer moet worden gelegd. De beroepscommissie begrijpt dat de Minister met de bestreden beslissing tot uitdrukking heeft willen brengen dat een strafonderbreking na tweederde van de gevangenisstraf in dit geval strijdt met deze rechterlijke beslissing. In de bestreden beslissing leest de beroepscommissie voorts dat de specifieke omstandigheden van deze zaak – een herroeping van de v.i., als gevolg van een tijdens die v.i. gepleegd strafbaar feit en het meerdere malen doorknippen van zijn enkelband – redenen vormen die zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. De Minister heeft daartoe in redelijkheid kunnen beslissen. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/3947/TA en R-19/3960/TA

Datum uitspraak:

7 januari 2020

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, dr. T. Jambroes en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:

Bezoek; Ontvankelijkheid materieel Proefverlof tbs

Samenvatting:

Beslissing buiten instelling wonende vriend niet te mogen bezoeken is niet vatbaar voor beklag. Beroep klager ongegrond. Laten verlopen verlofmachtiging moet worden gelijkgesteld met intrekken van verlof in welk geval de hoor- en mededelingsplichten gelden. Beroep hoofd instelling in zoverre ongegrond, maar gegrond omdat beslissing inhoudelijk kon worden genomen.. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 37, 38, 50, 56)

Rechtsoverwegingen:

Met betrekking tot het beklag onder a:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagrechtter. De beroepscommissie is van oordeel dat de beslissing dat klager zijn buiten de instelling wonende vriend niet meer mag bezoeken niet is aan te merken als een voor beklag vatbare bezoekbeperking als bedoeld in artikel 37 van de Bvt. De in dit artikel opgenomen beperkingen zien immers op bezoek aan klager in de instelling. De beslissing is evenmin aan te merken als een andere beslissing van het hoofd van de instelling waardoor een klager

toekomend recht zou zijn geschonden. De beroepscommissie verklaart het beroep van klager op dit onderdeel ongegrond.

Met betrekking tot het beklag onder b: Op grond van artikel 50, derde lid, van de Bvt kan het hoofd van de instelling het verlof intrekken, indien dit noodzakelijk is met het oog op de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de verpleegde voor de veiligheid van anderen dan de verpleegde of de algemene veiligheid van personen of goederen of indien de verpleegde een bepaalde voorwaarde niet nakomt.

Op 24 december 2018 heeft het hoofd van de instelling beslist dat het transmurale verlof van klager tijdelijk wordt opgeschort, vanwege de omstandigheid dat een netwerklid van klager is opgepakt in verband met verdenkingen van strafbare feiten en welke verdenkingen passen in klagers delictscenario. Om klagers betrokkenheid uit te sluiten is het transmurale verlof opgeschort. Klager heeft een achtergrond van pedofilie. Op 24 oktober 2018 is tijdens een fysieke controle van klager in de woning van klagers vriend vastgesteld dat daar een minderjarige aanwezig was. In de voorwaarden van klagers verlofplan staat vermeld dat klager niet met een minderjarige alleen mocht zijn. Hierop is klager gewezen. Op 5 november 2018 werd bekend dat klager zich nogmaals in aanwezigheid van een minderjarige in het huis van zijn vriend had bevonden. Op 12 december 2018 was een fysieke controle van klager, toen hij op bezoek was bij zijn vriend,

niet mogelijk nu het personeel van klagers vriend niet in de woning mocht komen. Klagers toestemming om deze vriend te bezoeken is vervolgens ingetrokken. Klagers vriend is op 21 december 2018 gearresteerd op verdenking van "grooming" in de richting van de minderjarige. Om klagers betrokkenheid rondom de situatie van zijn vriend en de minderjarige uit te sluiten is het transmurale verlof van klager opgeschort.

Tegen de achtergrond van het voorgaande is de beroepscommissie van oordeel dat het hoofd van de instelling in redelijkheid heeft kunnen besluiten het transmurale verlof op te schorten. Het beroep van klager zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Ten aanzien van het beklag onder c:

Het hoofd van de instelling kan in gevolge artikel 38, derde lid, van de Bvt, het voeren van telefoongesprekken of een bepaald telefoongesprek telkens voor een periode van ten hoogste vier weken weigeren of een telefoongesprek binnen de daarvoor bestemde tijd beëindigen, indien dit noodzakelijk is met het oog op een belang als bedoeld in artikel 35, derde lid, van de Bvt. In artikel 35, derde lid, van de Bvt staat – onder meer – de voorkoming of opsporing van strafbare feiten als belang vermeld.

De instelling heeft in de toelichting in de mededeling tot het weigeren van telefoongesprekken met de vrouw van klagers vriend aangegeven dat,

hangende het politieonderzoek en de mogelijke negatieve invloed van de gesprekken, het telefonisch contact niet wordt toegestaan. Gelet op voormelde omstandigheden, zoals hierboven reeds vermeld onder b., acht de beroepscommissie de beslissing om het contact te ontzeggen met de vrouw van klagers vriend, niet onredelijk of onbillijk. Dat klager eerder wel telefonisch contact met haar mocht hebben doet, gelet op het voorgaande, daaraan niet af.

Ten aanzien van het beklag onder d:

Op grond van artikel 50, derde lid, van de Bvt kan het hoofd van de instelling het transmurale verlof van de verpleegde intrekken, indien dit noodzakelijk is met het oog op de bescherming van de maatschappij tegen het gevaar van de verpleegde voor de veiligheid van anderen dan de verpleegde of de algemene veiligheid van personen of goederen of indien de verpleegde een bepaalde voorwaarde niet nakomt.

Uit de onderliggende stukken volgt dat door het hoofd van de instelling geen beslissing op schrift is genomen met betrekking tot het intrekken van het transmurale verlof, doch dat is besloten om de transmurale machtiging te laten verlopen. De beroepscommissie is met de beklagrechtter van oordeel dat het laten verlopen van de transmurale verlofmachtiging moet worden gelijk gesteld met het intrekken van verlof op grond van artikel 50, derde lid, van de Bvt. Gelet hierop had klager hiervan een beslissing op schrift dienen te

ontvangen en alvorens deze beslissing werd genomen, gehoord dienen te worden. Nu niet is gebleken dat klager hiervan een schriftelijke mededeling heeft gehad en evenmin is gebleken dat klager voorafgaande aan deze beslissing is gehoord, dient het beroep van het hoofd van de instelling op dit onderdeel ongegrond te worden verklaard. Nu tegen de aan klager door de beklagrechtster toegekende tegemoetkoming van € 15,= geen gronden zijn aangevoerd, bevestigt de beroepscommissie op dit onderdeel de uitspraak van de beklagrechtster.

De instelling heeft naar voren gebracht dat was gebleken dat klagers zelfzorg niet goed was en dat zijn huishouden ook niet op orde was. Daarnaast kwam klager zijn afspraken niet na. Dat klager op zichzelf woonachtig was, was achteraf bezien, een stap te ver voor hem. De beslissing van het hoofd van de instelling om het transmurale verlof te laten verlopen was naar het oordeel van de beroepscommissie derhalve niet onredelijk of onbillijk. De beroepscommissie verklaart het beroep van de instelling op dit onderdeel gegrond.

Zaaknummer:

R-19/4677/TA

Datum uitspraak:

12 december 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder en mr. J.M.L. Niederer, leden, in

tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

Bezoek; Urinecontrole

Samenvatting:

Aannemelijk dat klager voldoende is geïnformeerd over reden urineonderzoek. Uit nader onderzoek volgt dat zeer onwaarschijnlijk is dat aantreffen anabole steroïden in klagers urine kan worden verklaard door gebruik van meer dan een jaar eerder. Gedrag klager paste bij gebruik en klager heeft zelf degene aangewezen die de anabolen bewaarde, anabolen zijn aangetroffen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 24, 37; Protocol urineonderzoek art. 5.2)

Rechtsoverwegingen:

Ten aanzien van a:

Uit de stukken en het ter zitting van de beklagcommissie door het hoofd van de instelling aangevoerde volgt dat op het urinecontroleformulier handmatig is bijgeschreven dat klagers urine tevens op anabolen zou worden getest. De beroepscommissie acht aannemelijk geworden dat - zoals door het hoofd van de instelling ter beklagzitting is gesteld - in klagers bijzijn wordt gecontroleerd of het formulier correct en volledig is ingevuld. Naar het oordeel van de beroepscommissie is klager op deze wijze voldoende geïnformeerd om welke reden het urineonderzoek werd afgenomen en is hiermee voldaan aan art. 5.2 van het Protocol urineonderzoek. De beroepscommissie acht niet aannemelijk geworden dat pas op een later moment op het formulier is

vermeld dat tevens getest zou worden op anabolen.

Ten aanzien van b:

De beroepscommissie stelt vast dat uit de op 28 november 2019 verstrekte nadere schriftelijke inlichtingen van het hoofd van de instelling, die dezelfde dag door het secretariaat van de Raad zijn doorgestuurd naar klager en zijn raadvrouw, volgt dat de instellingspsychiater op 3 mei 2019 contact heeft opgenomen met een klinisch-chemicus van SHO en vervolgens op 28 november 2019 met een analist van een laboratorium van Gelre ziekenhuizen. Uit dit nadere onderzoek volgt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat het aantreffen van anabole steroïden in klagers urine kan worden verklaard door het gebruik van anabole steroïden van meer dan een jaar eerder. Verder is namens het hoofd van de instelling aangevoerd dat klagers gedrag voorafgaand aan het aantreffen van anabole steroïden in klagers urine paste bij het gebruik van dergelijke middelen, meerdere verpleegden een positieve uitslag hadden op soortgelijke anabole steroïden, dat klager zelf de persoon heeft aangewezen bij wie de anabolen bewaard werden en dat daadwerkelijk anabole steroïden zijn aangetroffen in de kamer van die medeverpleegde. Gelet op het bovenstaande acht de beroepscommissie niet aannemelijk geworden dat klagers positieve uitslag op het gebruik van anabole steroïden kan worden verklaard door – zoals door hem is gesteld – een gebruik van die middelen van een jaar daarvoor. Hetgeen in beroep ten aanzien van a. en b. is aangevoerd kan naar het

oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4425/TA

Datum uitspraak:

12 december 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

Behandelingsplan
Ontvankelijkheid materieel
Zorgplicht wijze van betrachten

Samenvatting:

Overschrijding termijn voor vaststellen behandelingsplan met meer dan 7 maanden. Vertraging is zeer ongewenst, maar niet vatbaar voor beklag, nu klager niet verstoken was van behandeling. Geen inbreuk op artt. 5 of 13 EVRM. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 1, 16, 17, 56; EVRM art. 5, 13)

Rechtsoverwegingen:

Klager is op 17 juli 2018 binnengekomen in de instelling. Bij brief van 11 april 2019 heeft hij zich erover beklagd dat nog geen verplegings- en behandelingsplan is vastgesteld. Op 27 mei 2019 is klagers verplegings- en behandelingsplan

vastgesteld. Met vaststelling van klagers verplegings- en behandelingsplan op 27 mei 2019 is de in artikel 16, eerste lid, Bvt gestelde termijn van drie maanden voor vaststelling van een verplegings- en behandelingsplan, ook al ten tijde van het beklag en de bestreden uitspraak, ruim overschreden. Er is géén rechtvaardiging voor overschrijding van deze termijn met meer dan zeven maanden. Een dergelijke vertraging bij de vaststelling van het verplegings- en behandelingsplan is zéér ongewenst. Een vermeende schending van het aan artikel 17 Bvt in samenhang met artikel 16 Bvt te ontnemen recht op behandeling is volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie echter alleen vatbaar voor beklag als sprake is van het niet betrachten van de in die artikelen vermelde zorgplichten. Als sprake blijkt te zijn van de wijze van betrachten van die zorgplichten zal de klager, gelet op het bepaalde in artikel 56, vierde lid, Bvt in zijn beklag niet ontvankelijk moeten worden verklaard. Zoals de beroepscommissie eerder heeft overwogen in onder meer RSJ 17 juni 2016, 16/831/TA en RSJ 30 juli 2019, R 19/2897/TA is voor beantwoording van de vraag of sprake is van de wijze van betrachten of het niet betrachten van de in artikel 16 Bvt genoemde zorgplicht van belang of de verpleegde in afwachting van het gereedkomen van het verplegings- en behandelingsplan verstoken is gebleven van behandeling. Behandeling bestaat ingevolge artikel 1, onder v, Bvt niet alleen uit therapieën of activiteiten die specifiek zijn gericht op de stoornis en resocialisatie, maar

bijvoorbeeld ook uit observatie, diagnostiek en deelname aan programmaonderdelen en groepsactiviteiten.

Niet in geschil is dat klager in oktober 2018 is begonnen met PMT en dat hij in januari 2019 is begonnen met beeldende therapie en cognitieve gedragstherapie. In afwachting van het verplegings- en behandelingsplan werkte hij daarnaast op de metaalafdeling, had hij gesprekken met zijn behandelcoördinator en maakte hij deel uit van het sociotherapeutisch milieu. Klager is dus in afwachting van zijn verplegings- en behandelingsplan niet verstoken gebleven van behandeling. Daarom is hier sprake van de wijze van betrachten van de zorgplicht met betrekking tot het vaststellen van klagers verplegings- en behandelingsplan, waartegen geen beklag openstaat. Dat klager een deel van de hem in afwachting van zijn verplegings- en behandelingsplan geboden behandeling zelf heeft geregeld en dat die therapieën daarom niet geïndiceerd zouden zijn, kan niet tot een ander oordeel leiden. Hierbij is van belang dat, zoals het hoofd van de instelling onweersproken naar voren heeft gebracht, klager ook na vaststelling van zijn verplegings- en behandelingsplan PMT en schema focus therapie is blijven volgen en dat het behandelteam deze therapieën, zoals ook blijkt uit het overzicht van behandeldoelen en interventies in het verplegings- en behandelingsplan van 27 mei 2019, geïndiceerd acht. De beroepscommissie is van oordeel dat niet valt in te zien hoe de niet ontvankelijk verklaring van het beklag van klager – die rechtmatig is

gedetineerd na veroordeling door de rechter die aan hem een tbs-maatregel heeft opgelegd – meebrengt dat inbreuk wordt gemaakt op artikel 5 en/of artikel 13 van het EVRM of enig ander wettelijk voorschrift dan wel enige andere een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/4414/TA

Datum uitspraak:

12 december 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

Behandelingsplan
Ontvankelijkheid materieel
Zorgplicht wijze van betrachten

Samenvatting:

Overschrijding termijn voor vaststellen behandelingsplan met meer dan 10 maanden vanwege voor diagnostisch onderzoek benodigde tijd. Vertraging is zeer ongewenst, maar niet vatbaar voor beklag, nu klager niet verstoken was van behandeling. Geen inbreuk op artt. 5 of 13 EVRM. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Bvt art. 1, 16, 17, 56; EVRM art. 5, 13)

Rechtsoverwegingen:

Klager is op 21 juli 2018 binnengekomen in de instelling. Bij brief van 15 april 2019 heeft hij zich erover beklagd dat nog geen verplegings- en behandelingsplan is vastgesteld. Op 25 juli 2019 is een diagnostisch rapport over klager tot stand gekomen en op 28 augustus 2019 is klagers verplegings- en behandelingsplan vastgesteld. Met vaststelling van klagers verplegings- en behandelingsplan op 28 augustus 2019 is de in artikel 16, eerste lid, Bvt gestelde termijn van drie maanden voor vaststelling van een verplegings- en behandelingsplan, ook al ten tijde van het beklag en de bestreden uitspraak, ruim overschreden. De beroepscommissie begrijpt dat hierbij een rol heeft gespeeld dat klager tot zijn plaatsing in de tbs-instelling nooit heeft willen meewerken aan diagnostisch onderzoek, terwijl diagnostiek een belangrijke voorwaarde vormt om een verplegings- en behandelingsplan vast te stellen. De extra tijd die nodig was voor diagnostisch onderzoek kan naar het oordeel van de beroepscommissie echter géén rechtvaardiging vormen voor overschrijding van de termijn uit artikel 16, eerste lid, Bvt met meer dan tien maanden. Een dergelijke vertraging bij de vaststelling van het verplegings- en behandelingsplan is zéér ongewenst. Een vermeende schending van het aan artikel 17 Bvt in samenhang met artikel 16 Bvt te ontlenen recht op behandeling is volgens vaste jurisprudentie van de

beroepscommissie echter alleen vatbaar voor beklag als sprake is van het niet betrachten van de in die artikelen vermelde zorgplichten. Als sprake blijkt te zijn van de wijze van betrachten van die zorgplichten zal de klager, gelet op het bepaalde in artikel 56, vierde lid, Bvt in zijn beklag niet ontvankelijk moeten worden verklaard. Zoals de beroepscommissie eerder heeft overwogen in onder meer RSJ 17 juni 2016, 16/831/TA en RSJ 30 juli 2019, R 19/2897/TA is voor beantwoording van de vraag of sprake is van de wijze van betrachten of het niet betrachten van de in artikel 16 Bvt genoemde zorgplicht van belang of de verpleegde in afwachting van het gereedkomen van het verplegings- en behandelingsplan verstoken is gebleven van behandeling. Behandeling bestaat ingevolge artikel 1, onder v, Bvt niet alleen uit therapieën of activiteiten die specifiek zijn gericht op de stoornis en resocialisatie, maar bijvoorbeeld ook uit observatie, diagnostiek en deelname aan programmaonderdelen en groepsactiviteiten. Zoals het hoofd van de instelling onweersproken naar voren heeft gebracht heeft de behandelcoördinator klager al in het najaar van 2018 aangemeld voor diverse voor hem geïndiceerde therapieën, zoals cognitieve gedragstherapie, muziektherapie, PMT en systeemtherapie en werden deze therapieën door klager in afwachting van het verplegings- en behandelingsplan ook al gevolgd. In afwachting van het verplegings- en behandelingsplan is bovendien diagnostisch onderzoek gedaan, hetgeen tot het diagnostisch rapport

van 25 juli 2019 heeft geleid, en heeft klager behandeling in het sociotherapeutisch milieu gekregen. De beroepscommissie is van oordeel dat niet valt in te zien hoe de niet ontvankelijk verklaring van klager in het beklag – klager is rechtmatig gedetineerd na veroordeling door de rechter die aan hem een tbs-maatregel heeft opgelegd – meebrengt dat inbreuk wordt gemaakt op artikel 5 en/of artikel 13 van het EVRM of enig ander wettelijk voorschrift dan wel enige andere een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/3221/TA en R-19/3222/TA

Datum uitspraak:

29 november 2019

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, dr. T. Jambroes en mr. T.B. Trotman, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:

Behandeling tbs; Geld of rekening-courant; Ontvankelijkheid materieel Voeding

Samenvatting:

Het aan klager opgelegde leefstijlprogramma, inhoudende het verplicht volgen van een dieet en het niet vrijelijk kunnen beschikken over

geld, is niet noodzakelijk in belang van klagers behandeling en ook niet gebleken dat sprake was van een zodanige medische situatie dat het noodzakelijk was om het programma op te leggen. Derhalve geen sprake van een gerechtvaardigde inbreuk op klagers zelfbeschikkingsrecht. Niet voldaan aan eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Beroepen van klager gegrond. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Bvt artikelen 2 en 56)

Rechtsoverwegingen:

Ontvankelijkheid van het beklag VE 2018-000114

De beklagcommissie heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn klacht over het moeten volgen van een dieet op de grond dat het door de instelling met hulp van een diëtist van voeding voorzien van een verpleegde ter uitvoering van het advies van de internist onder de zorgplicht valt en daarover niet kan worden geklaagd. Op grond van artikel 56, eerste lid aanhef en onder e, Bvt kan een verpleegde beklag doen over een beslissing van het hoofd van de instelling die een beperking inhoudt van een recht, dat hem op grond van een bij of krachtens de Bvt gegeven voorschrift dan wel enig ander wettelijk voorschrift of een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt. Klager stelt dat de beslissing van het hoofd van de instelling tot het, in het kader van het opgelegde leefstijlprogramma, gedwongen moeten volgen van een dieet, in strijd is met het zelfbeschikkingsrecht. De beroepscommissie is daarom van oordeel dat vanwege de vermeende

schending van dit recht de beklagcommissie klager ten onrechte niet heeft ontvangen in zijn klacht. De beroepscommissie zal de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog ontvangen in zijn beklag. De beroepscommissie zal met toepassing van artikel 68, derde lid, van de Bvt het beklag inhoudelijk beoordelen.

Inhoudelijke beoordeling VE 2018-000114 en VE 2018-000121

Uit de overlegde stukken van de instelling volgt – onder meer – dat klager is gediagnostiseerd als een man met een licht verstandelijke beperking (IQ 56). Klager heeft fors overgewicht (160 kg). Klager zou de afgelopen tijd vijftien kilo zijn aangekomen. Bij klager is sprake van grote gezondheidsrisico's vanwege maligne obesitas en een zeer ernstig obstructief slaap apneu syndroom. Klager beweegt weinig en eet verhoudingsgewijs veel en hij is hierin niet af te remmen. Klager weigert volgens de instelling het dieet te volgen dat aan hem wordt opgelegd. De ernst van de situatie dringt niet tot hem door. Klager wil niet meewerken aan maatregelen ter vermindering van zijn gewicht noch wil hij gebruik maken van een zuurstofmasker in verband met zijn apneu. Klager is volgens de instelling vanwege zijn persoonlijkheidsproblematiek gecombineerd met een laag intelligentieniveau niet in staat om tot een afgewogen oordeel te komen. In het kader van het 'beheer van het eigen geld' en de 'zorgplicht' die op de instelling rust heeft de instelling besloten om een speciaal weekschema toe te passen voor gezonde voeding in gematigde hoeveelheden, dat door een

diëtist in overleg met de medische dienst is opgesteld. Verder is ook een beloningssysteem ingevoerd om de mate van activatie (en voortgang in de behandeling) te bevorderen. Klager kan met bewegen (wandelen, kamerhygiëne/schoonmaken) geld verdienen, waarmee hij nog één keer per week voor maximaal tien euro fastfood kan bestellen en laten bezorgen. Doel van dit plan is om de wekelijkse inname van de kilocalorieën lager te laten zijn dan de verbrande kilocalorieën, zodat klager daadwerkelijk gewicht zal gaan verliezen en de grootste gezondheidsrisico's voor nu voldoende afgewend kunnen worden. Artikel 2, eerste lid Bvt vermeldt – onder meer – dat de tenuitvoerlegging van een vrijheidsbenemende straf of maatregel in een instelling voor verpleging van ter beschikking gestelden zoveel mogelijk dienstbaar wordt gemaakt aan de behandeling van de veroordeelde en de voorbereiding op diens terugkeer in de maatschappij, met inachtneming van het karakter van die vrijheidsbenemende straf of maatregel. Door het gedwongen karakter en het doel van de terbeschikkingstelling en het daarmee gegeven belang dat verpleegden zo goed mogelijk hun behandeling (kunnen) volgen, kan het zelfbeschikkingsrecht in het gedrang komen en de aantasting daarvan gerechtvaardigd zijn. Niet ter discussie staat dat de instelling aan klager het leefstijlprogramma, waarbij hij wordt verplicht een dieet te volgen, en het daarbij behorende beloningssysteem heeft opgelegd met de beste bedoelingen. Klager wil weliswaar niet mee werken aan het opgelegde

leefstijlprogramma, maar niet is gebleken dat hij niet mee zou werken aan zijn tbs-behandeling of geen therapie zou volgen. Daarom kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet worden geconcludeerd dat het opgelegde leefstijlprogramma noodzakelijk is in het belang van klagers behandeling. Naar het oordeel van de beroepscommissie blijkt daarnaast uit de onderliggende stukken onvoldoende dat sprake was van een zodanige acute ernstige medische situatie dat het noodzakelijk was om een dieet en het daarbij behorende beloningssysteem op te leggen. Daarom is naar het oordeel van de beroepscommissie geen sprake van een gerechtvaardigde inbreuk op klagers zelfbeschikkingsrecht. Naar het oordeel van de beroepscommissie is niet voldaan aan de eis van proportionaliteit. Evenmin is voldaan aan de eis van subsidiariteit. Onvoldoende is gebleken dat op andere manieren is getracht om klager op een vrijwillige basis een dieet te laten volgen dan wel om hem te motiveren om meer te bewegen. De beroepen van klager zullen derhalve gegrond worden verklaard en de beklagen alsnog gegrond. De beroepscommissie acht onvoldoende termen aanwezig om aan klager vanwege de gegrondverklaring van de beroepen een tegemoetkoming toe te kennen.

Zaaknummer:

R-19/3556/TA

Datum uitspraak:

19 november 2019

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, dr. T. Jambroes en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:

Geld of rekening-courant

Samenvatting:

Door klager ontvangen vergoeding voor dagbesteding mag worden gezien als inkomsten als bedoeld in de huisregels. Gelet op hoogte van deze inkomsten is beslissing tot stopzetten van uitbetaling van zak- en kleedgeld voor een bepaalde periode niet onredelijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Rvt art. 41)

Rechtsoverwegingen:

Ontvankelijkheid

Voor zover namens het hoofd van de instelling is bepleit dat consequenties dienen te worden verbonden aan het niet indienen van gronden door klager en pas in een heel laat stadium alsnog door zijn raadsman, in die zin dat klager

niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in het beroep, overweegt de beroepscommissie als volgt. Klager heeft beroep ingesteld, waarbij hij geen gronden heeft ingediend. Artikel 67, eerste lid, van de Bvt houdt

weliswaar in dat het beroepschrift met redenen is omkleed, maar enig rechtsgevolg verbindt de wet daaraan niet. In de rechtspraak van de Raad wordt het beroep evenwel niet-ontvankelijk verklaard indien het hoofd van de instelling of een raadsman, na daartoe te zijn uitgenodigd, het beroep niet nader toelicht. Alhoewel de beroepscommissie begrijpt dat het wenselijk zou zijn dat – indien een gemachtigde zich op een later moment in beroep stelt – deze gemachtigde tijdig gronden indient, wordt in beroep bij het niet tijdig indienen daarvan daaraan geen consequenties verbonden, wanneer het een door klager ingediend beroep betreft. Klager kan derhalve worden ontvangen in het beroep.

Inhoudelijk

Artikel 41 van het Reglement verpleging ter beschikking gestelden bepaalt dat een verpleegde die geen inkomen heeft, zak- en kleedgeld ontvangt.

In artikel 18.1 van de huisregels is per 1 juni 2018 opgenomen:

“Patiënten hebben wettelijk recht op € 67,83 zak- en kleedgeld per maand wanneer zij niet beschikken over inkomsten van meer dan € 381,33 per maand of een eigen vermogen van boven € 30.000, - (grens heffingsvrij vermogen zonder fiscale partner, Belastingdienst). Het zak- en kleedgeld ontvangt de patiënt standaard elke maand en staat los van de financiële vergoeding die patiënten ontvangen voor dagbestedingsactiviteiten. Indien

met terugwerkende kracht over een bepaalde periode alsnog inkomsten worden genoten, dient het bedrag aan zak- en kleedgeld over die periode terug betaald te worden.”

Namens de raadsman is in de door hem ingediende gronden verwezen naar de tweede zin van artikel 18.1 van de huisregels waaruit volgens hem zou moeten worden geconcludeerd dat elke patiënt standaard elke maand zak- en kleedgeld ontvangt. De beroepscommissie is van oordeel dat deze zin echter dient te worden gelezen in samenhang met de eerste zin van artikel 18.1 van de huisregels, waarbij aan het recht hebben op zak- en kleedgeld wel eisen worden gesteld (namelijk het niet mogen beschikken over inkomsten van meer dan € 381,33 per maand of het hebben van een eigen vermogen van boven € 30.000,=).

Op 25 oktober 2018 is besloten om klagers zak- en kleedgeld stop te zetten, nu klager inkomsten verkreeg als gevolg waarvan hij structureel boven het drempelbedrag uitkwam. Hiervoor is gekeken naar een periode van vijf maanden en nu klager, bijna structureel en met stijgende lijn meer inkomsten ontving dan de hoogte van het drempelbedrag, is het zak- en kleedgeld stopgezet. Klager ontving een vergoeding voor dagbesteding en deze vergoeding kwam – op één maand na – uit boven het drempelbedrag. De beroepscommissie is van oordeel dat deze vergoeding voor dagbesteding mag worden gezien als inkomsten, als bedoeld in artikel 18.1 van de huisregels. Gelet op deze

inkomsten is de beslissing tot het stopzetten van uitbetaling van zak- en kleedgeld voor een bepaalde periode niet onredelijk of onbillijk. Daarbij zijn er twee toetsmomenten per jaar waarbij wordt gekeken naar klagers inkomsten en wordt op basis daarvan bevestigd of klager recht heeft of houdt op zak- en kleedgeld. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/3973/TB

Datum uitspraak:

16 december 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing tbs

Samenvatting:

Afwijzing verzoek overplaatsing van vreemdelingenvoorziening naar regulier FPC niet onredelijk. Klager heeft Marokkaanse nationaliteit, is ongewenst verklaard en er is nu geen opvangmogelijkheid in Marokko. Nog geen sprake van zodanig bijzondere omstandigheden dat van plaatsingsbeleid moet worden afgeweken. Op dit moment kan nog niet worden aangenomen dat uitzetting naar Marokko ook in de (nabije) toekomst niet mogelijk is. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Wfz art. 6.2)x

Rechtsoverwegingen:

Klagers raadsman heeft verzocht om de behandeling van het beroep aan te houden totdat de rechtbank uitspraak heeft gedaan op klagers beroep tegen de ongegrondverklaring van zijn bezwaar tegen het besluit van 20 juli 2018 van de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid waarbij klagers vergunning tot verblijf is ingetrokken, een inreisverbod voor tien jaar is uitgevaardigd en klager tot ongewenst vreemdeling is verklaard. Nu door de vertegenwoordiger van de Minister ter zitting van de beroepscommissie is verklaard dat bij een gegrondverklaring van het beroep en een eventuele intrekking van het primaire besluit van 20 juli 2018 een nieuwe plaatsingsbeslissing zal worden genomen en klager alsnog in een reguliere tbs instelling zal worden geplaatst, ziet de beroepscommissie geen reden om de uitspraak van de rechtbank af te wachten. Zij wijst het verzoek om aanhouding af. Bij de (over)plaatsing van ter beschikking gestelden dient verweerder op grond van artikel 6.2 van de Wet forensische zorg in zijn overwegingen te betrekken: a) de eisen die de bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de ter beschikking gestelde voor de veiligheid van anderen dan de ter beschikking gestelde of de algemene veiligheid van personen of goederen stelt; b) de eisen die de verlening van forensische zorg aan de forensische patiënt gezien de aard van de bij hem geconstateerde psychische stoornis of verstandelijke beperking stelt, en c) de forensische zorgbehoefte en het beveiligingsniveau

zoals opgenomen in de indicatiestelling. Uitgangspunt van het ten tijde van de bestreden beslissing van toepassing zijnde Beleidskader plaatsing TBS dwang van 13 juli 2018 is dat de ter beschikking gestelde die behoort tot de doelgroep ongewenste vreemdelingen wordt geplaatst met inachtneming van het Beleidskader repatriëring vreemdelingen in de tbs van januari 2013. In dit Beleidskader is het volgende uitgangspunt opgenomen: 'Vreemdelingen in tbs-instellingen die geen rechtmatig verblijf hebben c.q. ongewenst zijn verklaard, krijgen een op hun situatie toegesneden behandeling, die is gericht op terugkeer naar het land van herkomst. Resocialisatieverlof en terugkeer in de Nederlandse samenleving [zijn] niet toegestaan. Conform het VRIS (Vreemdelingen in de strafrechtsketen) protocol wordt deze groep bij voorkeur in één daartoe gespecialiseerde instelling geplaatst, totdat een mogelijkheid is gevonden tot repatriëring naar het land van herkomst'.

In onder meer RSJ 18 oktober 2017, 17/2495/TB heeft de beroepscommissie eerder overwogen dat een dergelijk beleid – in deze zaak is een nieuwere maar vrijwel gelijklopende versie van het Beleidskader van toepassing – als uitgangspunt dient te gelden. Indien echter sprake is van uitzonderlijke omstandigheden moet van dit uitgangspunt kunnen worden afgeweken. De voorzieningenrechter heeft bij uitspraak van 2 april 2019 – op de grond dat klagers beroep tegen de ongegrondverklaring van zijn tegen

het besluit van 20 juli 2018 gerichte bezwaar in verband met verwijzing van de zaak naar de meervoudige kamer is aangehouden – het verzoek om een voorlopige voorziening toegewezen en het bestreden besluit (van 30 januari 2019) geschorst totdat op het beroep uitspraak is gedaan. Zoals de beroepscommissie bekend is en ook uit een bij de stukken gevoegde brief van FPC Veldzicht van 18 maart 2019 naar voren komt, is er momenteel sprake van een impasse wat betreft de opvang in Marokko van tbs gestelden met alleen de Marokkaanse nationaliteit die in Nederland ongewenst zijn verklaard en die kampen met chronische psychiatrische problematiek. Het ontbreken van een opvangmogelijkheid in het land van herkomst leidt bij een ongewenst verklaarde tbs gestelde als klager tot het voortduren van diens plaatsing in een vreemdelingenvoorziening zonder resocialisatieverlof en zonder uitzicht op terugkeer in de Nederlandse samenleving. Hoe in het algemeen uit de geschetste patstelling voor deze categorie tbs-gestelden – niet kunnen terugkeren naar Marokko én geen uitzicht op resocialisatie in Nederland – te geraken is primair een beleidsvraagstuk dat door de politiek moet worden opgelost. Het is niet aan de beroepscommissie om daarover in deze zaak een oordeel te geven. Uit de stukken en de behandeling ter zitting van klagers beroep volgt dat voor de opvang in een passende vervolgvoorziening in het specifieke geval van klager nog geen concrete stappen konden worden gezet. De vertegenwoordiger van de Minister heeft ter zitting verklaard dat de

uitspraak op klagers beroep over de ongewenstverklaring zal worden afgewacht voordat verder zal worden gekeken naar de (on)mogelijkheid van behandeling/resocialisatie van klager in Marokko of Nederland. Mocht de ongewenstverklaring uiteindelijk worden teruggedraaid, dan zal een nieuwe plaatsingsbeslissing worden genomen. De beroepscommissie is van oordeel dat bovenvermelde omstandigheden bijzonder zijn maar nog niet als zo uitzonderlijk moeten worden aangemerkt, dat klager in weerwil van diens ongewenstverklaring moet worden geplaatst op een reguliere behandelafdeling waar naar resocialisatie in Nederland wordt toegewerkt. Van belang hierbij is, naast klagers ongewenstverklaring waarvan in deze procedure moet worden uitgegaan, dat op basis van de namens de Minister verstrekte informatie nog niet kan worden aangenomen dat een uitzetting van klager naar het land van herkomst ook in de (nabije) toekomst niet mogelijk is. Het hiervoor overwogene in aanmerking genomen kan de bestreden beslissing, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/5076/JA

Datum uitspraak:

5 december 2019

Beroepscommissie:

mr. P. de Bruin, voorzitter, mr. E. Lucas en dr. J.G. Vinke, leden, bijgestaan door mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Tegemoetkoming financieel;
Vermissing

Samenvatting:

Vermissing LV-armband tijdens onderwijs. Docent had klaagster erop moeten wijzen dat zij haar armband beter op haar kamer kan bewaren, omdat het kantoor daarvoor te riskant is. Beroep gegrond, beklag gegrond. Schade is niet eenvoudig vast te stellen, nu geen aankoopbewijs is overgelegd en mogelijk sprake is van eigen schuld. Tegemoetkoming voor geleden ongemak € 25,=. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 73, lid 7)

Rechtsoverwegingen:

Vaststaat dat klaagster met een armband naar het onderwijs is gegaan, hoewel dat niet is toegestaan. Zij heeft haar armband afgedaan en deze in overleg met de docent in zijn kantoor neergelegd. Vervolgens is de armband kwijtgeraakt. De docent en een andere medewerker hebben verklaard dat er 'LV' op de armband stond. Het kan in het midden blijven of de docent heeft gezegd dat hij "niet op de

armband zou passen", zoals de directeur in reactie op het beklag heeft aangevoerd, en of klaagster de armband zelf wilde afdoen of dat de docent dat aan haar vroeg. In deze context had de docent klaagster erop moeten wijzen dat zij haar (Louis Vuitton-)armband beter op haar kamer kan bewaren, omdat het kantoor daarvoor te riskant is. Dat is niet gebeurd. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren.

Klaagster heeft ongemak ondervonden door het verlies van haar armband. Daarom zal haar een tegemoetkoming worden toegekend. De beroepscommissie stelt voorop dat een tegemoetkoming in beginsel niet strekt tot vergoeding van schade. Alleen als er sprake is van schade en deze eenvoudig is te begroten, is er aanleiding schadevergoedingsaspecten te betrekken bij de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming. In dit geval is de omvang van de schade niet eenvoudig vast te stellen, omdat geen aankoopbewijs is overgelegd – waaruit kan blijken dat de aankoop bij Louis Vuitton daadwerkelijk klaagsters armband betrof – en omdat mogelijk sprake zou kunnen zijn van een gedeelte eigen schuld (zoals bedoeld in artikel 6:101 BW). De beroepscommissie zal aan klaagster daarom een tegemoetkoming voor geleden ongemak van € 25,= toekennen en geen schadevergoeding. Voor het verkrijgen daarvan staan andere wegen open.

Zaaknummer:

R-19/5368/JB

Datum uitspraak:

18 december 2019

Beroepscommissie:

mr. P. de Bruin, in tegenwoordigheid
van mr. E.W. Bevaart, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel;
Plaatsing/overplaatsing jeugd

Samenvatting:

Klager niet-ontvankelijk in rechtstreeks beroep tegen overplaatsingsbeslissing. Eerst moet aan beroep voorafgaande bezwaarschriftprocedure worden gevolgd, te meer nu na klagers eerst kenbaar gemaakte bezwaar sprake is van nieuwe informatie die toen nog niet bekend was en in het beroepschrift meer inhoudelijke bezwaren naar voren zijn gebracht waarvan de selectiefunctionaris niet eerder heeft kennisgenomen. Verzoek aan selectiefunctionaris om beroep als bezwaar aan te merken en daarop zo spoedig mogelijk te beslissen. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 18)

Rechtsoverwegingen:

Ingevolge artikel 18, eerste lid en onder b van de Bjj kan een jeugdige een met redenen omkleed bezwaarschrift indienen tegen de beslissing van de selectiefunctionaris tot overplaatsing naar een ander j.j.i.

Op grond van het vijfde lid van artikel 18 Bjj blijft het indienen van een bezwaarschrift achterwege indien de

jeugdige in de gelegenheid is gesteld zijn bezwaren tegen een door de selectiefunctionaris voorgenomen en hem betreffende beslissing als bedoeld in het eerste lid kenbaar te maken.

Namens klager is aangevoerd dat rechtstreeks beroep kan worden ingediend, omdat het eerst indienen van bezwaar een wassen neus is. Klager heeft zijn bezwaren tegen de overplaatsing eerder kenbaar gemaakt tijdens het MDO van 23 augustus 2019. Bovendien heeft De Hunnerberg in reactie op het advies van de psychiatrisch adviseur argumenten tegen de overplaatsing aangevoerd en staat klager daar 100% achter. Klager meent daarom dat hij in het beroep kan worden ontvangen.

De selectiefunctionaris heeft aangevoerd dat klager en zijn advocaat tijdens het overleg van 23 augustus 2019 hebben gemeld dat zij wensen dat klagers behandeling binnen De Hunnerberg zal worden voortgezet, maar dat op grond daarvan niet kan worden geconcludeerd dat is voldaan aan de situatie als bedoeld in het vijfde lid van artikel 18 Bjj. Volgens de selectiefunctionaris blijkt uit het beroepschrift dat dit tevens als bezwaarschrift is ingediend en reiken de daarin aangevoerde bezwaargronden verder dan eerder gemeld. De selectiefunctionaris is daarom van mening dat klager niet in het beroep kan worden ontvangen.

De beroepsrechter is van oordeel dat niet is gebleken dat in klagers geval de bezwaarschriftprocedure tegen de daadwerkelijk genomen beslissing tot

overplaatsing zou moeten worden overgeslagen op de grond dat klager in een MDO of tijdens een zorgconferentie heeft gemeld dat hij niet wil worden overgeplaatst. De bezwaarschriftprocedure is blijkens de MvT bij de Bjj (Kamerstukken II, 1997-1998, 26016 nr. 3, onder 21) immers bedoeld om betrokkenen zoals klager en zijn raadvrouw voorafgaand aan een eventuele beroepsprocedure in de gelegenheid te stellen hun bezwaren gemotiveerd naar voren te brengen en de selectiefunctionaris in de gelegenheid te stellen naar aanleiding daarvan de genomen beslissing al dan niet te heroverwegen. Dat geldt in dit geval des te meer nu zich na 23 augustus 2019 nieuwe ontwikkelingen hebben voorgedaan die in de beslissing zijn meegenomen. Er heeft op 24 september 2019 een zorgconferentie plaatsgevonden, er zijn nieuwe adviezen ingewonnen en de PIJ van klager is verlengd. Al die informatie was op 23 augustus 2019 nog niet bekend. Een en ander volgt ook uit de stukken op grond waarvan voldoende aannemelijk is dat de in het beroepschrift naar voren gebrachte bezwaren inhoudelijk meer omvatten dan eerder – in het gesprek op 23 augustus 2019 – gemeld en dat de selectiefunctionaris daarvan niet eerder heeft kennisgenomen.

Klager kan daarom niet in het beroep worden ontvangen. De beroepsrechter verzoekt de selectiefunctionaris het beroepschrift aan te merken als bezwaarschrift en daarop zo spoedig mogelijk te beslissen.

